

Yêu Điên Cuồng

Contents

Yêu Điên Cuồng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42

Yêu Điên Cuồng



Giới thiệu

Edit : KuroThể loại : hiện đại, phụ tử văn, ngược tâm, tâm lý, BE. Nước từ bốn phía trào tới,dọc th

1. Chương 1

Nước từ bốn phía trào tới, dọc theo miệng mũi đi vào phổi, tôi giãy dựa người, tầm nhìn mơ hồ nhìn thấy thấp thoáng một thân ảnh trên bờ sông.

Bóng dáng người thon dài đang run rẩy, không biết là sóng gợn trên mặt nước, hay là tôi đơn giản bị ảo giác, tôi phân không rõ, nhìn cũng không.

Thân thể giữa nước nhẹ nhàng từ từ chìm xuống, tôi nhìn thấy bóng dáng người bên bờ chạy như điên, dần dần biến mất khỏi mắt tôi.

Tôi cảm giác nước sông dừng mãnh tràn vào con mắt, tôi cái gì cũng thấy không rõ, bao quanh tôi đến tột cùng là nước sông hay là nước mắt.

Bi thương như dao nhọn không cách nào ức chế đâm vào ngực.

Tại sao vậy chứ?

Lẽ nào sự tồn tại của tôi là đau thương lớn nhất, không chỉ là tôi, mà cũng là thống khổ của người khác sao?

Nước sông lôi cơ thể tôi chậm rãi trôi vào vực thẳm, nhìn thân ảnh mơ hồ chạy như điên, tôi tuyệt vọng từ bỏ giãy dựa.

Tôi cảm giác mình rơi vào nước bùn đáy sông, cây lớn cùng bèo rong nhẹ nhàng mơn trớn gò má trên mặt, rồi mặt nước từ từ trở nên tối tăm như một tầng sương mỏng đem tôi cắt đứt đầu cùng thế giới.

Máu như sương mù dày đặc tản ra bốn phía, đây là cái chết sao?

...

Tôi nhìn mẹ ôn như cười, ánh mắt rạng ngời, mái tóc dài như tơ nhẹ nhàng được gió mang theo phong tình nhu hòa.

“Mẹ...”

Tôi mở miệng, không có thanh âm, chỉ có vị nước sông lạnh lẽo không chút do dự vọt vào khoang miệng, chảy vào yết hầu, ép lên phổi, ép lên thần kinh yếu ớt của tôi.

Mẹ còn đang ôn nhu cười,tôi nhìn thấy bà vươn tay,ngón tay thon dài mang theo trù mền đưa về phía tôi.

Mẹ...

Mẹ ôn nhu điềm tĩnh mang hơi cười trên mặt,đôi mắt cong cong mang theo nụ cười đột nhiên bị bịt kín một tầng mê man điên cuồng.

Tôi nhìn thấy vết máu trên ngón tay bà,ngón tay đang rỉ máu hướng tới tôi.

Tôi nghe được tiếng hét chói tai.

Gió thổi,gió thật là lớn.Tại sao muốn khởi phong (nổi gió) chứ,tôi chán ghét khởi phong a.

Tôi nhìn thấy vô số người,vô số người.

Mẹ đứng ở trên nhà cao tầng,gió thổi tan mái tóc của bà,thật dài mà bởi vì tiếng cười của bà mà bay lộn xộn chung quanh.

Tôi nhìn thấy một tiểu nam hài trong đám người kia sợ hãi rụt rè đứng sát vách tường,thấy nữ nhân đứng ở mép lầu điên cuồng xé rách quần áo trên người,thân thể đầy máu bị kịch điên cuồng.

Người nam nhân kia ôm nữ nhân,nỗ lực muốn đem áo khoác cầm trong tay bọc lại thân thể trần truồng của nàng,thế nhưng nữ nhân điên cuồng,nàng không biết bất luận kẻ nào,móng tay thon dài không lưu tình chút nào đánh ra từng vết máu trên mặt nam nhân.

Vung vẩy hai tay,mang móng tay dính máu,bên tai còn có từng tiếng cười thoải mái và tiếng thét chói tai.

Cậu bé che cái lỗ tai lại,nước mắt theo gò má gầy gò từng giọt chảy xuống.

Hắn nhìn thấy thật nhiều người,nhìn thấy lạnh lùng trong mắt bọn họ,hèn mọn trong mắt bọn họ,ý cười nhạo trong mắt bọn họ.

Nữ nhân rút cục giấy giữa khối nam nhân,lực đẩy mạnh mẽ làm cho nam nhân trở mình ngã xuống đất.

Nàng vung tay bao lấy tây trang áo khóa của nàng,cho mình là một con Phi Điểu,

nàng nhìn thấy trời xanh,nhìn thấy mây trắng,thấy thần linh trong mây hướng nàng vẫy tay.

Nàng chính xác cho rằng mình như một con chim đại biểu cho tự do bay về phía trời xanh,lại sa vào mặt đất ôm ấp.

Cuồng phong ở bốn phía gào thét xẹt qua.

Cậu bé nghe được mọi người kêu sợ hãi.Hắn trì độn tiến về phía trước.Chỉ thấy dưới sáu tầng lầu một hình tròn vụn vỡ đầy máu trên mặt đất,máu dường như tràn ra ngay cả tầm mắt của hắn cũng nhiễm đỏ.

Máu như sương mù dày đặc ở trước mắt hắn nhận nhạo.

Đó là ai?

...

Tôi từ từ lún sâu vào,hình như không phải nước sông lạnh như băng,máu lên trong thân thể phẳng phất toàn bộ vỡ toang,chung quanh tôi bỏ ra toàn máu.

Nam nhân bị thương và thống khổ khóc.Hắn quỳ xuống thân ảnh đang run rẩy,mặt mũi tái nhợt,ánh mắt yếu ớt,giống bất lực trước thế giới bị hủy diệt.

Một ánh mắt lộ nước mắt nhưng không có bất kỳ tâm tình gì in vào ánh mắt của tôi.

Trong mắt nam hài mê man,thâm bất khả trắc sợ hãi,rõ ràng như vậy,lại mơ hồ như vậy.

Tôi muốn nhìn rõ thống khổ trong ánh mắt,thế nhưng tôi nhìn không thấy,tôi chỉ thấy giữa cặp mắt kia dần dần mọc lên điên cuồng.

Đó là ai? Đó là ai?

Thật là đau quá,áp lực trong ngực là cái gì?

Ai mau tới cứu tôi.Tôi không muốn chết,không muốn chết ...

2. Chương 2

Vì sao không ai yêu tôi?

Ba ba,vì sao ngay cả người cũng không yêu con.

Tôi sợ,tôi sợ hãi,gian phòng quen thuộc kia đột nhiên trở nên xa lạ như vậy.Trên rèm cửa sổ in bóng cây lòa xòa,như quái vật giương nanh múa vuốt,tiếng gió nhẹ nhẹ xẹt qua ngọn cây,mang đến trầm muộn xa xa vọng lại.

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập bang bang,thanh âm kia càng lúc càng lớn,cổ động màng nhĩ tôi,giống như lập tức sẽ từ ngực tôi bật ra.

Tôi thở hổn hển,huyết mạch trong máu chạy tán loạn chung quanh,mang theo toàn thân đau đớn không biết tên.

Có rúc ở trên mặt đất,tôi sợ ngủ,sợ ác ma trong mộng,tôi nghĩ tôi sống là một loại bi ai,nhưng tôi sợ chết hơn.

Tôi căm ghét mình nhu nhược.

Tại sao không ai đến cứu giúp tôi,không người nào nguyện ý bảo vệ tôi.Tôi không có làm sai bất cứ chuyện gì,tôi nghe lời của thầy giáo,nghe ba ba nói,nghe mọi người,thế nhưng vì sao không người nào nguyện ý yêu tôi,vì sao không người nào nguyện ý cùng tôi làm bạn bè?

Tôi điên cuồng nắm chặt tóc của mình,bởi vì thống khổ,bởi vì sợ,bởi vì tự ti,bởi vì bất lực.

“Không cần phải sợ,không nên bị thương,xuýt xuýt,anh đến bảo vệ em,anh tới yêu em,hết thủy đầu giao cho anh...”

Tôi nghe được tiếng thì thầm ôn nhu.Sau đó cảm giác mình bị một cánh tay kiên cường ấm áp ôm lấy.

Tôi ngẩng đầu,thấy thiếu niên trong bóng tối buông xuống ánh mắt ôn nhu.

“Mưa,Mưa...” Tôi kêu khóc,đánh về phía ngực của anh,tham lam hấp thụ ấm áp trong ngực anh.

“Đừng khóc,không phải thương tâm,anh sẽ bảo vệ em,luôn luôn bảo vệ em...”

Mưa ôm chặt lấy cơ thể của tôi,nhẹ vỗ về tóc của tôi,lầm bầm thoải mái thì thầm.

“Không phải ly khai em,em cần anh.”

Nghe thanh âm trấn an ôn nhu của anh,cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh,anh trầm tĩnh như cùng

bóng đêm hòa làm một tiếng tim đập,kỳ dị mà ôn hòa làm thần kinh tôi hoảng loạn bất an.

Tôi như một tiểu hài tử bị ủy khuất như vậy gắt gao tựa sát anh,sợ bị vứt bỏ.

“Sẽ không,anh yêu em,vĩnh viễn sẽ không ly khai em.” Mưa thấp giọng cam đoan,kiên định và thâm tình trong giọng nói như thấm vào xương tủy tôi,một khắc kia tôi đột nhiên biết anh lại nói như vậy,vĩnh viễn yêu tôi,vĩnh viễn không ly khai tôi.

Ba ba không thương tôi,không sao cả;mẹ không thương tôi,không sao cả;thầy giáo và bạn học không thương tôi,không sao cả;chỉ cần Mưa yêu tôi,là đủ rồi,tôi chỉ muốn Mưa.

Mưa ôm lấy tôi,đem tôi đặt trên giường.

“Em không muốn ngủ,ngủ thì sẽ không nhìn thấy Mưa.”

Tôi làm nũng,không chịu ngủ.

Mưa cúi đầu cười,không dám kinh động phòng phụ thân sát vách.

“Anh và em cùng nhau ngủ.”

Mưa cởi áo khoác,gấp lại,đặt ở trên ghế bên giường,vén chăn lên,lên giường.

Tôi lập tức lặn vào trong ngực của anh,hai tay tôi vững vàng ôm lấy hông của anh,dúi đầu vào ngực của anh,ngửi từ trên người anh tỏa ra một mùi xà phòng thơm nhàn nhạt.

“Ngủ đi,anh coi chừng em.”

Tôi cảm giác được anh cũng ôm lấy bả vai của tôi,chúng tôi dán thật chặt cùng một chỗ,tôi cảm giác được nhiệt độ từ thân thể anh truyền tới,thật thoải mái,hảo làm người an lòng.

Uể oải,kinh hách,bất an làm tiêu hao thể lực tôi,khi thoải mái trong lòng anh,buồn ngủ kéo tới,tôi chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng tôi mơ hồ thấy ánh mắt ôn nhu của anh.

Mưa...Mưa...

Tôi mơ hồ nghĩ đến,tôi là lúc nào nhận thức được người này đi?

Thực sự rất quen thuộc a...

3. Chương 3

“Cảm ơn Mưa nhỏ,đem bài tập số học cho ta sao.”

Tôi ngẩng đầu,liền thấy Trương Quang Vĩnh hướng tôi vươn tay.

“Nga.”

Tôi cúi đầu ngoan ngoãn đem bài tập số học lấy ra.Nhưng ở trong lòng kêu rên,cái này tử Trương Quang Vĩnh,sao chép bài tập cũng sẽ không sao,mỗi lần chép theo đều được điểm không sai chút nào,ngay cả dấu chấm câu cũng chép giống nhau như đúc,thầy giáo đã tìm tôi nói qua vài lần.

Thế nhưng tôi không dám không để cho hắn chép.Hắn là Hồn Thế Ma Vương trong lớp học chúng tôi,bạn cùng học trong lớp đều sợ hắn.

Hắn đoạt lấy,”Thế nào,còn không tình nguyện a.”

“Không có.”

Tôi nhỏ giọng nói,tuy rằng hắn không có đánh qua tôi,nhưng tôi đã từng thấy hắn đem một người học trưởng có tuổi đánh cho mặt ra máu,tôi sợ máu,cho nên mỗi lần nhìn thấy hắn,tôi đều sợ hãi hắn đánh tôi.

Hắn không để ý tới tôi,cướp bài tập của tôi,vùi đầu đau khổ chép.

Tôi ngơ ngác thờ dài.Lấy ra sách giáo khoa ngữ văn,nghiêm túc nhìn.

Cảm giác mình thật là không có dùng a,thực sự là rất nhát gan.Thật là nhớ học một ít trên phim điện ảnh,làm anh hùng hảo hán không sợ thế thực ác.Thế nhưng vừa xem chính mình vóc người gầy yếu,mặt mũi tái nhợt như ma,đem cái dáng dấp này,anh hùng đời này chỉ sợ đều cùng tôi vô duyên đi.

Âm thanh chuông vào học kêu.

Tôi nhìn xem Trương Quang Vĩnh,hắn còn đang vùi đầu khổ chép,cũng may đệ nhất điều không phải lớp

số học.

Chủ nhiệm lớp Tào lão sư đi vào, ông là giáo viên ngữ văn, là đệ nhất khóa ngữ văn.

Tào lão sư mang trên mặt dáng vẻ tươi cười, hiển nhiên thật cao hứng. Ông đứng ở trên bục giảng, cầm trong tay một quyển vở màu đỏ, gõ bàn một cái nói, ý bảo chúng tôi yên lặng.

“Trước khi vào bài học, tôi tuyên bố một tin tức tốt, cuộc thi viết văn học sinh trung học toàn quốc, lớp chúng ta cảm ơn học sinh Mưa nhỏ [Đưa ba ba mẹ nó một phong thơ] (trong QT ghi là [Cấp ba ba con mẹ nó một phong thơ], đọc cái là phụt cười, không biết phải dịch ra như nào nữa), đạt được giải nhì, mặc dù chỉ là thứ hai, nhưng toàn trường dự thi giữa ba mươi sáu bài văn, chỉ có hần một người lấy được quang vinh này, cho lớp chúng ta có được vinh dự, mọi người vỗ tay chúc mừng.”

Tiếng vỗ tay vang lên, tôi ngơ ngác đứng dậy, vinh dự tiếp nhận giấy chứng nhận trong tay thầy giáo.

Tôi cố gắng tự hỏi, tôi từ lúc nào đã viết qua luận văn này đây? Thật là một chút ấn tượng cũng không có a?

“Này, viết nội dung gì a.”

Lý Diễm Hồng ngồi cùng bàn hăm mộ kéo ống tay áo tôi, nhỏ giọng hỏi tôi.

Cái gì nội dung? Trời biết, tôi căn bản cũng không nhớ kỹ đã viết bất kỳ cái gì, tôi lắc đầu, đem lực chú ý đặt ở trong lớp.

“Thiệt, rất giỏi a.”

Lý Diễm Hồng hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới tôi.

Tôi căn bản không có từng như vậy viết qua bài văn này a. Tôi hơi co rúm lại một chút, toàn trường đều biết, mẹ tôi năm tôi 8 tuổi đã mất, tôi làm sao có thể lại viết ra [Đưa ba ba mẹ nó một phong thơ]?

4. Chương 4

Khi về nhà, ba ba không có ở nhà.

Tôi cầm lấy tờ giấy trên bàn:

Mưa nhỏ

Ba ba buổi tối có tiệc xã giao, không về ăn, tự mình làm cơm ăn, trong tủ lạnh có cá. Còn có, đừng quên uống thuốc.

Tôi nhún nhún vai, sớm thành thói quen chuyện ba ba bình thường không có ở nhà. Tôi lười làm cơm, tùy tiện làm một chén mì ăn liền, hai ba cái giải quyết hết.

Cơm nước xong, mở máy vi tính ra, chơi lại mấy trò trên vi tính. Cảm giác phi thường buồn chán, hay là sớm lên giường ngủ đi, gần đây không biết có chuyện gì xảy ra, luôn có điểm thiếu ngủ.

Thấy trên bàn sách bình thuốc màu xanh da trời, tôi nảy sinh một trận ngáy ngô.

Mấy ngày trước kí ức rơi vào trong sông kinh khủng lại trở về, tôi nhào tới bàn, đoạt lấy bình thuốc, run rẩy đổ ra vài viên thuốc, cũng không quản mấy viên, một nắm nhét vào trong miệng, nước cũng đã quên uống, cứ như vật khô khốc mà nuốt xuống.

Tôi thở hổn hển, cảm thấy trong lòng buồn bực, mở cửa sổ, làm căn phòng thông gió, sau đó ngã xuống giường, đắp chăn lên, chậm rãi ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, cảm giác có ánh đèn chói mắt.

Thế nhưng tôi quá buồn ngủ, không muốn mở mắt. Cảm giác được có người ở mép giường của tôi ngồi xuống, nhìn tôi.

Tôi hơi mở mắt, ý thức còn rất mơ hồ, thấy ba ba bày ra gương mặt anh tuấn. Ánh mắt của người u buồn mà thống khổ, sắc mặt uể oải mà hơi tái nhợt, hai tóc mai thoáng có vài sợi bạc.

Ba ba cũng bắt đầu già đi a. Tôi mơ hồ nghĩ đến.

Tôi thấy ba ba đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve sờ mặt của tôi.

Tôi nhớ khi còn bé, ba ba thường thường ôm tôi vào trong ngực, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tôi, ánh mắt ôn nhu kia cùng với tình phụ tử khắc sâu kia tôi đến nay hầy còn nhớ.

Tôi nghĩ, ba ba còn là yêu tôi.

Ngón tay thô ráp tiếp xúc trên da mặt tôi, tôi thoải mái khẽ gờ lên khóe miệng, nhưng trong ý thức đột nhiên tới một trận sợ hãi.

Tôi mãnh liệt mở mắt.

Ba ba sững sờ, u buồn trong đôi mắt dâng lên một tầng ôn nhu, "Ta đánh thức con."

Nhìn tay của ba ba, tôi từ trên giường nhảy dựng lên, quát to một tiếng, "Đừng đụng tôi."

"Mưa nhỏ, con làm sao vậy?"

Ba ba cứng đờ, vẻ mặt ngạc nhiên lại làm cho tôi dừng lại mà bên trong điên cuồng la.

"Không nên đụng tôi, không nên đụng tôi." Tôi kêu to, sợ hãi nắm chặt chăn, lui vào phía sau dựa sát vào một góc tường. "Người bỏ đi, bỏ đi."

"Mưa nhỏ, làm sao vậy, con làm sao vậy?" Ba ba đưa tay muốn ôm tôi, dẫu dành thần kinh khẩn trương của tôi.

Tôi lại không kiềm chế được sợ hãi trong lòng, liều mạng né tránh, cả tiếng hét chói tai, tôi dùng sức đưa chân đạp cha, "Cha bỏ đi, bỏ đi a!" Tôi khóc kêu, hoàn toàn không khống chế được tâm tình của mình.

Ba ba ngừng một hồi, đột nhiên cầm lấy thuốc trên bàn, nhào tới, ngăn chặn tôi, đè lại tay chân của tôi, trong miệng dụ dỗ: "Mưa nhỏ, hít sâu, không cần khẩn trương, không cần khẩn trương, ít sâu, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại."

Tôi không nghe, ra sức giãy dụa, thế nhưng cha cạy mạnh tránh không ra, càng tránh không ra, tôi lại càng sợ, càng sợ, tôi liền liều mạng kêu khóc.

Ba ba đè lại tay chân của tôi, lấy ra thuốc muốn dứt tôi ăn, tôi lắc đầu, lên tiếng khóc lớn.

"Mưa nhỏ, đến, ngoan ngoãn đem thuốc uống, cũng sẽ không chịu khó khăn như vậy."

Tôi giãy dụa, "Con không ăn, con không uống thuốc, con không có bệnh, không có bệnh."

Ba ba dùng thân thể ngăn chặn cơ thể cuồng loạn của tôi, tách miệng của tôi ra, ném hai viên thuốc vào.

Tôi "phi" một tiếng nhỏ ra, đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều ngập chìm, tôi điên cuồng la: "Người cứu mạng a, người cứu mạng a..." Lạc giọng lực kiệt, kêu loạn lạc hồng.

Ba ba chấn động toàn thân, đè lên cơ thể toàn thân cứng đờ của tôi.

Tôi khóc kêu lên: "Ba ba, ba ba, con không nên chết, con không nên chết, không nên, không nên..."

Ba ba chợt buông, hướng lui về phía sau vài bước, tựa ở trên tường phòng tôi. Cha nhìn tôi, sắc mặt xanh trắng, ánh mắt đau khổ mà kiềm nén, dường như không chịu nổi đã kích mà run cả người.

Tôi núp ở góc giường, ôm thật chặt thành một đoàn. Đường nhìn mơ hồ toàn nước mắt, tôi khóc đến cơ hồ tắt thở, "Con sẽ nghe lời, con sẽ ngoan ngoãn nghe bác sĩ, con sẽ ngoan ngoãn uống thuốc... Ba ba, ba ba, không nên, không nên... Con không muốn chết..."

Ánh mắt ba ba lóe lệ quang, gương mặt bi thống, tay người nắm chặt thành quyền, cái chuôi màu xanh trên tay như muốn vỡ toang.

Tôi không dám nhìn ánh mắt của ba ba, tôi sợ, tôi thực sự sợ.

Ba ba, người vì sao không thương con, còn muốn thương tổn con. Tôi toàn thân run rẩy, co lại thành một đoàn. Vì sao mỗi người đều phải thương tổn tôi, vì sao mỗi người đều như vậy ghét tôi.

Ba ba đau buồn rống một tiếng, vọt ra khỏi phòng.

5. Chương 5

Tôi nhào qua đóng cửa phòng, bất chấp đầu gối nặng nề rơi xuống đất vang lên âm thanh đầu khớp xương vỡ, cũng không kịp bởi vì cố sức mà không cần thận kẹp đến ngón tay của tôi, tôi rơi tới trước khóa cửa.

Thế nhưng cánh cửa yếu ớt làm sao có thể ngăn cản sức mạnh của ba ba, tôi cuống quít kéo bàn, ghé để ở cửa.

Có gió thổi tới, lá cây phía ngoài xột xoạt vang.

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy cửa sổ rộng mở.

Nhào qua, dùng sức đóng cửa sổ, "bính" một tiếng, thanh âm thủy tinh gần như vỡ tan làm tôi sợ giật mình.

Ngoài cửa sổ còn nhìn tới được lan can tầng lầu phía trước, nhìn tới được đèn đường tiểu khu ven đường.

Còn chưa phải an toàn, tôi kéo rèm cửa sổ lên.

Lui ra phía sau vài bước,tôi gắt gao dựa ở trên tường.Ngón tay bởi vì khẩn trương mà không tự chủ đào ra vết tích dấu móng tay nhọt nhọt trên tường.

Có cái gì ở sau lưng tôi khe trảo,ở trên vách tường phát sinh vang lên tiếng “xèo xèo” nhẹ.

Tôi hét lên một tiếng,nhảy cách rời tường,đụng vào bàn học trên cửa bị tôi kéo tới,xương cốt thắt lưng một trận đau nhức.

Nhưng tôi không lo được nhiều như vậy,tôi thét lên nắm lấy giấy,bút,sách vở trên bàn hướng tiếng “xèo xèo” trên tường ném,tôi nghe được âm thanh “loảng loảng loảng xoảng đương đương”.

“Người cứu mạng a...người cứu mạng a...”

Tôi thét chói tai,thuận tay cầm bình mực nước ném qua.Cái chai tiếp xúc tường hiện đầy đủ màu xanh màu đen,phát ra âm thanh vỡ tan bi thảm,nước mực văng khắp nơi,miếng thủy tinh cùng mực nước ngược lại hướng trên người tôi bắn tung tóe.

Tôi đặt mông ngồi xuống đất,tôi thấy đau quá.

Giương mắt nhìn lên,cả phòng đầy máu.

“A...A...A...”

Tôi chịu không được thét chói tai,phản phát lại thấy máu như sương mù dày đặc.

Tôi nhìn chăm chăm mặt đất,vết máu ngoằn ngoèo chảy về phía tôi,chảy về phía mép chân của tôi,tôi lùi chân về,lui về phía sau,”Không được tới,không được tới...”

Vì sao không chịu buông tha tôi,tôi cái gì cũng không có làm sai,tại sao muốn thương tổn tôi,tôi không có làm tổn hại đến bất luận kẻ nào...

Máu chảy nhiều,dính ứ đọng thâm chân của tôi,tôi lấy tay xóa đi,thế nhưng xóa sạch không hết,cảm giác dính ứ đọng làm mỗi cọng lông măng tôi đều dựng thẳng đứng lên.

Vì sao có nhiều máu như vậy,tôi không có thương tổn bất luận kẻ nào a.Không thể để cho người thấy,không thể để cho người thấy,tôi hốt hoảng quét nhìn mọi nơi,đột nhiên thấy đèn huỳnh quang chói mắt,nó biết tôi đang làm cái gì,nó đang cười nhạo tôi,nhặt lên một bên dép,ra sức ném đi.

Một thanh âm “quang lang” vang lên.

Tôi kinh hô một tiếng,dùng cả tay chân bò hướng tới đáy giường.

Giường tôi ngủ lại là giường gỗ kiểu xưa,dưới gầm chứa rất nhiều tạp vật,lúc nhỏ tôi hay trốn ở dưới giường,làm mẹ lo lắng tìm tôi khắp nơi,sau đó tôi mới nhảy ra dọa bà.

Vì sao đột nhiên có một chút đen.

Có quỷ sao? Hay là tôi đến lúc chết rồi.

Tôi núp ở góc giường,hai tay ôm lấy đầu,đem đầu chôn ở trên đầu gối,run rẩy lẫn nước mắt.

Đừng tới hại tôi,tôi không có làm sai bất cứ chuyện gì a.

Bốn phía truyền đến các loại âm thanh kì quái,hình như có người hướng gần tới tôi.

Là ba ba sao? Còn là ai khác.

Ba ba,người tại sao muốn thương tổn con,con là con trai ruột của người a.

Bầu không khí bốn phía đè nén,làm tôi sợ hãi,mỗi một giây thần kinh đều sụp đổ.

Không chịu nổi,tôi nghĩ tôi muốn điên rồi.Không,không,tôi rất bình thường,tôi không thể sụp đổ,tôi phải hít sâu,tôi phải tĩnh tâm lại,tôi không thể điên,không,không,nhất định là ảo giác,tôi lại đang phát bệnh rồi,phải cố gắng khắc phục,tôi không nên như mẹ như vậy mà chết đi.

Thế nhưng,tôi không có thể khống chế chính mình.

Tôi kêu to:”Mưa,Mưa,mau cứu em,mau cứu em.”

Giữa tiếng thét chói tai của tôi,một tiếng thở dài truyền đến,một cánh tay quen thuộc ôm lấy tôi.

6. Chương 6

“Mưa,Mưa,van xin anh,đừng rời khỏi em,mau cứu em,mau cứu em.”

Tôi như người chết chìm vịn thật chặt vào miếng gỗ nổi,ôm cổ hông người nọ.

“Không phải sợ,tất cả đã có anh,đều đã đi qua,đều đã đi qua.” Mưa ôm tôi,vỗ nhẹ sau lưng của tôi.

Tôi nhào vào trong ngực của anh,cả người run rẩy.

“Mưa,Mưa,em rất sợ hãi,rất sợ hãi.”

Mưa thấp giọng an dụ dỗ tôi,”Không phải sợ,anh cùng em,anh vẫn sẽ cùng em,bảo vệ em,cũng sẽ không cần phải sợ bất luận kẻ nào.”

“Vì sao,vì sao ba ba muốn giết em?” Tôi kéo thật chặt ngực bộ quần áo Mưa,khóc rờn nói: “Mưa,ba ba muốn giết em,người muốn giết em,em không có làm sai bất cứ chuyện gì a,em mỗi ngày đều ngoan ngoan.”

“Đều không phải,đều không phải,là em hiểu lầm,ba ba không có muốn giết em,ba ba là yêu em,làm sao sẽ muốn giết em đi?”

Mưa nâng lên gương mặt của tôi,trấn an mà hôn một cái vào môi tôi.

“Không,không,Mưa,Mưa,anh hãy nghe em nói,hãy nghe em nói,là thật,là thật.” Tôi kích động lôi kéo cổ áo của anh,rất sợ anh không tin tôi,”Em hai ngày trước rơi xuống nước,em thật mắt thấy ba ba đẩy em,ba ba muốn giết em,là ba ba đem em đẩy xuống sông,Mưa,Mưa,anh phải tin em,là thật,em không có nói sai.”

“Bình tĩnh một chút,không nên hốt hoảng.” Mưa an ủi tôi,”Có thể là em hiểu lầm,ba ba sẽ không đẩy em.”

“Không,em không có hiểu lầm,căn bản không có hiểu lầm.” Em là nói:”Sẽ không sai,ba ba đẩy em,ba ba đẩy em,em mới có thể rơi vào trong sông.”

“Hảo,hảo,hảo,thì là ba ba đẩy em.” Mưa trấn an tôi kích động,”Có lẽ ba ba không cẩn thận,ba ba không cẩn thận đụng tới em,em mới hiểu lầm là ba ba đẩy em.”

“Đều không phải,đều không phải,đều không phải,ba ba đem em đẩy mạnh xuống sông,sau đó liền chạy.” Tôi kêu to,”Em nằm ở trong sông lạnh như băng,thấy ba ba rời đi,ba ba là thật muốn em chết ở nơi đó.Mưa,Mưa,anh phải tin tưởng em,phải tin tưởng em...”

“Tĩnh táo lại,tĩnh táo lại,không nên kích động,Mưa nhỏ,hãy nghe anh nói.” Mưa ôm tôi thật chặt,hai cánh tay của anh như sắt thép vững vàng bảo hộ tôi,”Hãy nghe anh nói,không nên hướng tới cái suy nghĩ kia,em phải tin tưởng,ba ba là yêu em,tuyệt không phải muốn hại em,em phải tin tưởng lời nói của anh,ba ba không nghĩ muốn hại em.”

“Mưa,Mưa,em sợ,em biết em không nên nghĩ như vậy,thế nhưng em chịu không nổi,em thật không khống chế được suy nghĩ như vậy.” Tôi khóc,thở không được,”Em cũng không muốn nghĩ như vậy,thế nhưng ... Rất chân thật...rất chân thật,em nhận ra tay cha,cảm giác được ba ba đẩy em,em đến bây giờ còn có thể

cảm giác được,Mưa,mau cứu em...mau cứu em...”

Phảng phất còn có thể cảm giác được người kia đã từng yêu thương vỗ về tay của tôi,đột nhiên trở nên đáng sợ như vật,khẽ chạm vào tay lưng của tay,không hề báo động trước như vậy đây.

Khủng hoảng chìm ngập...

Vì sao đến Mưa cũng không tin lời nói của tôi.

“Mưa,cầu xin anh tin tưởng em,em không có nói sai.” Tôi ôm sát cổ của anh,lực đạo lớn đến cơ hồ muốn gãy chết cổ anh.

“Tốt,tốt,anh tin tưởng em,anh sẽ bảo vệ em.” Anh an ủi tôi,hôn nhẹ khoe môi run rẩy của tôi,thương tiếc hôn tới từng giọt nước mắt trên mặt tôi,”Tin tưởng anh,anh sẽ bảo vệ em,anh yêu em,anh sẽ bảo vệ em.”

“Mưa,em chỉ có anh,đừng rời xa ra,rời xa anh,em sẽ chết,em thực sự sẽ chết.” Tôi cúi đầu nức nở khóc.Toàn bộ thế giới đều vứt bỏ tôi,chỉ có Mưa là còn như vậy yêu tôi,tôi không thể tưởng tượng có một ngày anh lại rời tôi đi,nếu như anh rời tôi đi,tôi tin tưởng tôi nhất định sẽ sống không nổi,không có thế giới của anh,tôi không biết nên sinh sống thế nào.

“Sẽ không,anh vĩnh viễn đều sẽ không rời em đi.” Mưa mềm nhẹ nói nhỏ.Anh biết tôi bất an,biết tôi sợ,tất cả tất cả của tôi anh đều biết,chỉ có ở trước mặt anh,tôi mới thật sự là chính mình,không có giả tạo,không có nguy trang,tôi bất lực,tôi nhu nhược,tôi sợ hãi,tôi đau buồn mới chân thật như vậy.

Tôi dán thật chặt vào anh,chỉ có ở trong ngực của anh,tôi mới có thể cảm thấy an toàn,mới có thể cảm giác được như vậy bị thương,như vậy tuyệt vọng hạnh phúc.

Là hạnh phúc sao?

Đúng vậy,cho dù là tuyệt vọng,bất hạnh.

7. Chương 7

“Ba ba...Tại sao phải như vậy...”

Tôi nói không ra lời.

Ba ba liếc mắt nhìn tôi,nguyên lai cho tới nay u buồn bao hàm hiện lên trong đôi mắt càng thêm nặng nề

thống khổ.

“Xin phép nghỉ một ngày đi,cha đưa cho con số điện thoại của thầy giáo rồi gọi.” Trầm mặc một lát,ba ba nói.

Nhìn bên trong phòng một mảnh hỗn độn,tôi gật đầu.Bắt đầu thu dọn nửa căn phòng bị phá hủy.

“Thế nào ngày hôm nay không có đi làm?”

Tôi thuận miệng hỏi.

“Có chút mệt mỏi,cũng xin nghỉ một ngày.”

“Nga.”

Tôi gật đầu,không nói gì.

Ba ba nhìn tôi thu dọn đồ đạc,do dự nửa ngày.

Tôi trầm mặc một chút,”Ba ba,con không có bệnh,con sẽ không như thế giống mẹ,không phải mấy năm này kiểm tra cũng đã chứng minh con rất bình thường sao?”

“Xin lỗi.”

Ba ba nhìn tôi,tôi thừa nhận trong ánh mắt ba ba có rất nhiều điều tôi không nhìn ra được,thế nhưng,tôi thật không có bệnh,cho dù cơ suất di truyền bệnh tâm thần là 70%,lẽ nào tôi thì không thể là một người trong 30% kia sao? Tuy rằng ba nói xin lỗi,thế nhưng tôi vẫn như cũ không thể cảm thấy an toàn,tôi nghĩ ba ba cố chấp cho là tôi sẽ cùng mẹ như nhau sớm muộn điên mất,nhưng tôi sẽ không,tôi tuy rằng nhu nhược,nhưng tuyệt không yếu đuối.

“Ba ba,con cho rằng ba ba đối với cái chết của mẹ con,quá mức để ý,loại này lưu tâm ở trong lòng của ba ba lưu lại một vết thương hay là ngay cả chính ba ba cũng không ý thức được tính nghiêm trọng.”

Tôi nỗ lực chỉ ra sự thực,e rằng là không ai sẽ tin tưởng,tôi nghĩ nếu tiếp tục như vậy nữa,người điên đều không phải tôi,mà là cha.Ở sâu trong nội tâm của tôi,tôi luôn cảm thấy ba ba có rất nhiều hành vi không bình thường, tôi lo lắng không phải tới từ bản thân,tôi biết sự dă kích quá mức và áp lực,sẽ tạo thành dạng gì ảnh hưởng tới thể xác và tinh thần một con người.

Hay là bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời ba ba,chính là cưới phải mẹ tôi,một nữ nhân trong gia đình có lịch sử di truyền bệnh tâm thần.

Ba ba kì vọng mẹ sẽ là số người trong 30% kia,nhưng cuối cùng bà vẫn điên rồi.Nhưng này không có nghĩa là tôi cũng sẽ điên,tôi là nam nhân,sẽ không giống nữ nhân thần kinh yếu ớt như vậy,tôi có khả năng khắc phục gen biến dị,dù sao chỉ là 70%,không phải là 100%.

Ba ba kinh sợ nhìn tôi,phảng phất như tôi đã nói gì đó khiến ba ba cảm thấy chuyện đáng sợ.

Người khẽ run,như là cảm nhận được cái gì đó cúi đầu sợ hãi.

Tôi nhẹ nhàng cầm tay ba ba,bàn tay của ba ba vẫn rộng rãi và ấm áp như vậy.

“Ba ba,phải kiên cường một chút,con chỉ còn có ba là người thân duy nhất,con không muốn mất đi ba.”

Ba ba trầm mặc,một lát,ba cúi người xuống,giúp tôi dọn dẹp căn phòng.Ở lúc tôi cho là ba không đáp lời nữa,ba đột nhiên nhẹ nhàng mà hỏi:“Vậy tại sao phòng của con lại biến thành như vậy?”

“Ba ba,con có cảm tình,con cũng rất dễ thay đổi tâm tình,con rất thất vọng,cũng rất phẫn nộ,người cổ làm con thấy đến đáng sợ.” Tôi ngẩng đầu,nhìn thẳng ánh mắt của ba,”Con rất sợ,bởi vì người so với con điên cuồng hơn.”

Ba ba cứng đờ,như là không thể lý giải mà nhìn tôi.

“Từ khi mẹ chết,con cũng từng rất sợ,chính là có một ngày cũng sẽ bị di truyền đến cái loại chứng bệnh đáng sợ này,sở dĩ con nỗ lực khống chế tâm tình của mình,con trở nên không còn là chính mình,để ở trong mắt người khác có vẻ bình thường,con không dám phát giận,không dám nói chuyện lớn tiếng,không dám cùng người khác đánh nhau,không dám khóc lớn tiếng,lại không dám như người bình thường khi tức giận thì đánh đống tay cho hết giận,bởi vì con sợ người khác nói con không bình thường.” Mắt của tôi chảy xuống giọt nước mắt,”Thế nhưng,chẳng lẽ nói không tức giận,không khóc khóc,không cãi lộn,là bình thường sao? Con rất mệt mỏi,không chỉ có là trên thân thể mệt mỏi,tinh thần còn mệt mỏi hơn,giả như có một ngày con thực sự điên,con đây có thể khẳng định nói,tuyệt không phải vì di truyền,mà là cuộc sống như vậy đã ép con tới điên rồi.”

Trong ánh mắt ba ba có khiếp sợ,cũng có đau xót,ba tiến lên,đem tôi kéo lại,”Vì sao con chưa từng có nói với ta.”

“Con biết con đang làm cái gì,y thức của con rất rõ ràng,ba ba,con chỉ là không muốn để cho ba lo lắng,con thật không có bệnh.” Tôi quay lại ôm lấy ba,”Ba ba,con cũng rất sợ,người ở trong trí nhớ con cũng biến thành xa vời,con sợ là chuyện mẹ con chết mang ảnh hưởng tới cho ba,người biết không? Con nghĩ cái loại ảnh hưởng này làm cho người thay đổi đến đáng sợ,trở nên xa lạ.” Tôi không dám nhiều lời,tôi sợ kích thích đến ba,tôi nghĩ cũng không phải là mình nghi ngờ,cũng không phải là mình ảo giác,tôi nghĩ cái loại hành vi này vì sợ tôi mất bệnh tâm thần mà có ý dồn tôi vào chỗ chết là một loại bệnh trạng,tôi áp lực muốn kiểm chế loại có lẽ này,nhưng kết quả lại không thành năngng,đối với ba ba,tôi có cảnh giác,dần dần thành không dám tin tưởng ở ba nữa.

“Xin lỗi,là lỗi của ba ba,nếu không phải phải như vậy,mặc kệ con biến thành thế nào? Ba ba còn là yêu con,ba ba lại cùng con,sẽ không tái thương tổn con.”

Ba ba chân thành xin lỗi,trong đôi mắt lệ quang thêm nồng nhiệt.

Tôi nâng lên khóe miệng,nặng nề mà gật đầu,”Ừ,hết thấy đều là hiểu lầm,giải khai rồi cũng không sao,có lẽ là bởi vì con quá trầm mặc,không nói với ba gì cả,mới có thể cho ba hiểu lầm.”

Ba thừa nhận,ba thừa nhận một ngày kia,ba đích thực là muốn đưa tôi vào chỗ chết,cũng không phải là ảo giác,cũng không phải là vọng tưởng.Lòng đang run rẩy,ý nghĩ đáng sợ dường nào a,ba ba của tôi,cha ruột của tôi,thực sự muốn đưa tôi vào chỗ chết.

Ba ba nhẹ nhàng sờ sờ đầu của tôi,”Con hẳn là nên phải giống như những hài tử khác sinh sống vui vẻ,ta rất xin lỗi gia đình đã mang tới bất hạnh cho con.”

“Không cần lo lắng con,con có khả năng chiếu cố chính mình.”

Tôi lặng lẽ tránh được cái vỗ về chan chứa thân tình của ba ba.Tay ba thật ấm áp,nhưng là rất đáng sợ,bàn tay trắng kiện mà rộng lớn nhưng vật nếu như chuyển qua cổ của tôi,có lẽ chỉ cần nửa giây,là có thể đem cổ của tôi vặn gãy.

8. Chương 8

“Ra về.”

Bất quá tôi rái về chưa được bao lâu,chỉ chốc lát Trương Quang Vinh lại tới theo tôi muốn chép bài tập.Tôi về mặt đau khổ,đem bài tập cho hắn,vì sao tôi luôn không có can đảm cự tuyệt hắn ni? Xem ra qua không được bao lâu,thầy giáo lại muốn gọi đi nói chuyện.Vì sao hắn ai không tìm,hết lần này tới lần khác muốn tìm tôi ni?

Lý Hồng Diễm về mặt khinh bỉ nhìn tôi,”Khá lắm “thức thì vụ giả vi tuần kiệt”.”

Tôi lúng lúng nặn ra dáng tươi cười,”Cái này...cái này coi như là a.”

Nàng cười ha ha,”Thực sự là nhiều kiến thức.”

“Còn đang sớm tự học ni,mặc dù không có thầy giáo,cũng không cần thêm làm càn a.” Tôi nhắc nhở nàng,”Cậu cũng không phải cũng muốn sao chép bài tập của tôi,so với hắn còn thỏ phỉ ni,cười nữa,lần sau không để cho cậu chép.”

“Cậu dám.” Nàng vẻ mặt hung ác, “Không để cho, cẩn thận tôi nói cho ba cậu biết, nói cậu khi dễ tôi.” “Không để cho cậu chép bài, tính là khi dễ cậu. Cậu có hay không mất mặt a.”

“Có người sẽ tin tưởng cậu sao?” Nàng vẻ mặt đắc ý, “Chỉ bằng thành tích của tôi, tôi còn phải chép bài của cậu sao? Nói ra ai sẽ tin tưởng a.”

Đúng vậy, nàng đích thực là sẽ không chép bài tôi, nàng chỉ biết gọi giúp nàng làm bài tập mà thôi.

Tôi phần hận nhìn nàng, “Cậu tựa như giống thần ôn dịch, quen biết cậu đúng là hỏng cả tám đời tôi.”

“Ai kêu hai ta cùng lớn lên ni?” Nàng cười, “Nói như thế nào, chúng ta coi như là thanh mai trúc mã.”

Tôi mặt đỏ lên, trừng mắt nàng, “Cậu...cậu có phải là nữ nhân không a, lời như vậy cũng nói ra miệng được.”

Chúng ta trường này, mặc dù là nam nữ ngồi cùng bàn, nhưng cái này tuổi tác đối với nam nữ đề phòng còn là rất nghiêm trọng, nam sinh và nữ sinh cơ bản đều thành nhất thể, tôi và Lý Hồng Diễm tuy rằng cùng nhau lớn lên, nhưng cũng không như nàng nói tốt như vậy. Ở trong trường học, tôi cơ bản không thể nào để ý nàng, không giống như những người khác như vậy một ba tám tuyến và vân vân cũng đã coi như là rất khách khí. Về phần về nhà sau đó nàng thế nào khi dễ tôi, lại là một chuyện khác, chí ít tôi cũng đâu bắt khởi bị người ta phía sau như thế nào hòa giải nàng với cái vẻ mặt kia, vây quanh trên người ta lời ong tiếng ve cũng đã đủ nhiều, dù thế nào cũng không muốn thêm chuyện của nàng.

Tư tưởng học sinh trung học là rất nhạy cảm, đối với cái loại chuyện nam nữ này đều là vừa hiếu kỳ vừa xấu hổ. Mặc dù có thì cũng sẽ nhị không được huyễn tưởng một chút, thứ nhất dù cùng nàng thân quen, thì là nói chuyện yêu đương cũng sẽ không tìm nàng, nàng ở trong mắt tôi căn bản cũng không được coi như là nữ nhân; thứ hai nếu như bị người khác phát hiện cùng nữ sinh một chỗ quá thân mật, đây chính là việc mất mặt nhất.

“Không phải đâu, như vậy mặt đã đỏ.” Nàng lại cười ha ha, “Cậu so với tôi còn giống nữ hơn.”

Tôi liếc nàng một cái, “Cậu? Cậu không phải nữ a, cậu là thổ phỉ.”

Nàng lại cười. Tôi bởi vì nàng là người điên, không để ý tới nàng.

9. Chương 9

“Đi công tác a, tốt a.”

Tôi gạt đầu, một bên mạnh tay gẩy cơm trong bát, một mặt mơ hồ không rõ mà trả lời.

“Vậy con đến nhà bác ở vài ngày.” Ba ba không yên tâm nói: “Ta không ở nhà, không ai làm cơm cho con ăn.”

Tôi trợn mắt một cái, “Ba ba, con đã mười sáu tuổi, đều không phải là trẻ con, hơn nữa, ba thường có xã giao thì không trở về nhà, con đều không phải vẫn rất khá sao?”

“Không giống với, lần này là đi hơn một tháng ni, con ở nhà một mình, ta lo lắng.”

“Có cái gì không yên lòng.” Tôi buông chén đĩa, “Con đã người lớn như thế, có thể tự chăm sóc mình.”

Ấn tượng ở trong tôi, sau khi mẹ qua đời, cũng không có xảy ra thời gian dài kém, giống nhau đều là ra ngoài 2-3 ngày, tôi biết ba đã luôn cho rằng tôi cùng mẹ như vậy đột nhiên rồ, nhưng là thế nào làm sao có thể chứ? Tôi hoàn toàn không có giống mẹ như vậy thần kinh hoảng hốt, thỉnh thoảng liền như đi vào cõi thần tiên, tôi xem qua bác sĩ tâm lý, bác sĩ cũng chỉ nói tôi giống những đứa trẻ gặp áp lực, có triệu chứng uất ức nhỏ.

Tôi lên mạng điều tra, hiện tại toàn thế giới có 80% người mắc chứng ức chế, chỉ là trình độ nặng nhẹ không giống nhau, chỉ có cực kỳ nghiêm trọng mới có thể chuyển hóa thành chứng ức chế tính chất tinh thần, chỉ số chứng ức chế của tôi tuyệt đối trong phạm vi bình thường.

“Ít nhất 3 bữa phải đến nhà bác ăn.” Ba ba nghiêm túc.

Tôi biết bệnh trạng lo lắng của ba vô vùng nghiêm trọng, nếu như tôi không đáp ứng, ba tình nguyện không ra khác, cũng phải thủ ở bên cạnh tôi.

“Được rồi, con sẽ đi.”

Tôi gật đầu, kỳ thực, tôi tuyệt không nghĩ sẽ đến nhà bác. Bác tuy rằng đối với tôi rất tốt, nhưng dưỡng thì tuyệt đối không hoan nghênh tôi, dưỡng giống như người khác đều đối với tôi kì thị, cho là tôi sẽ ảnh hưởng tới con của dưỡng. Sợ rằng bác đối với tôi cũng đều có cảnh giác đi, dù sao lời đồn đại ở chỗ chúng tôi thật là đáng sợ.

“Phải nhớ uống thuốc đúng hạn.”

“Nga.”

Kỳ thực tôi căn bản không có cái gì là tâm bệnh, thế nhưng ba ba vẫn yêu cầu tôi uống thuốc chống thần kinh. Tôi biết ba như chim sợ cành cong, mặc dù bác sĩ cũng đã nói không nhất thiết mà phải dùng thuốc, ba vẫn cố chấp yêu cầu tôi dùng. Tôi thường hoài nghi tôi có thể hay không có một ngày bị độc trong thuốc mà chết.

Tôi đột nhiên nghĩ đến,ba ba đưa cho tôi dùng thuốc cũng không phải là cái gì độc được mạn tính đi.Trong tiểu thuyết loại chuyện này rất thường gặp,ba ba đều đã sợ đến mức muốn đẩy tôi xuống sông làm tôi chết đuối,nếu là ba muốn dùng cái gì độc được mạn tính đem ta giết chết,chỉ sợ cũng sẽ làm được thần không biết quỷ không hay.

Ông trời,tôi thế nào đã quên,ba ba là làm được phẩm mua đồ ăn,đối với tính năng và tác dụng của thuốc men vậy khẳng định là rất rõ ràng.

Căn cứ vào tri thức tôi có,giống như bị người đả kích thật lớn,cơ suất mắc bệnh tâm thần phân liệt sẽ tăng nhiều,tuy rằng ba ba trong dòng họ không có lịch sử di truyền bệnh tâm thần,nhưng không có nghĩa là ba ba cũng rất bình thường.

Người có chút bệnh tâm thần,mắc bình thường và người bình thường cũng không có gì khác nhau.Nhưng thời gian phát bệnh,bọn họ ngay cả chuyện mình đã làm mình cũng không biết,ba ba cái loại ý niệm cố chấp trong tiềm thức cho rằng tôi nhất định sẽ mắc bệnh tâm thần cũng không biết là thế nào hình thành,bất luận tôi giải thích như thế nào,ba vẫn sẽ kiên trì ý kiến mình,cái này phi thường đáng sợ,nếu như ba ba dường như hoài nghi tôi như vậy,như vậy ba trong tiềm thức sẽ muốn giết tôi.

Tôi buông chén đũa,trừng mắt vào cơm,ba sẽ không hạ độc vào cơm đi?

“Làm sao vậy?” Ba ba không hiểu nhìn tôi,”Thế nào không ăn.”

“Con no rồi,sáng sớm ăn nhiều lắm,hiện tại đều không thể nào đói.” Tôi cười cười,đứng lên.

Không biết là chính lòng nghi ngờ,hay là thật trúng độc,cảm thấy bụng mơ hồ cảm giác đau.

Bất quá,thuốc không thể không ăn nữa,quá nguy hiểm,thấy ba ba không để ý chút nào tiếp tục ăn cơm,chợt cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Thực sự rất đáng sợ.

10. Chương 10

Kỳ thực tôi cũng không tới nhà bác ăn,bác cũng là thở dài một hơi.Bác gọi điện tới hỏi tôi,trong giọng nói thái độ có lẽ ấy có lẽ chính bác cũng cảm thấy được.

Bất quá không quan hệ,buổi trưa có thể ở trường ăn,buổi tối sẽ có Mưa làm đồ ăn cho.

Tuy rằng kỹ thuật làm cơm của anh thực sự không được tốt lắm,nhưng chỉ là anh làm,tôi có thể ăn sạch cổ

vũ.

Mưa còn có thể giúp tôi làm bài tập,anh cũng có thể mô phỏng theo chữ của tôi,thầy giáo căn bản cũng sẽ không thể phát hiện.

Ba ba không ở nhà,cho tôi và Mưa nhiều tự do,tôi và anh cùng một chỗ cũng sẽ không sợ bị người phát hiện.

Bởi vì Mưa đáp ứng tôi,lúc ba ba không có ở nhà,mỗi ngày đều đi theo tôi,chỉ cần có thể với Mưa cùng một chỗ,tôi nên cái gì cũng không sợ.

Tắm rửa xong,bò lên giường,thế nhưng không buồn ngủ,tôi tựa ở trong ngực anh.

“Mưa,nếu là chúng ta như vậy,bị người phát hiện sẽ như thế nào a.” Tôi có chút lo lắng,sợ anh có thể bởi vì cái nhìn của thế tục mà vứt bỏ tôi,”Anh có thể vì áp lực người ngoài mà rời khỏi em sao?”

Anh di động thân thể,để cho tôi càng thêm thoải mái mà nằm ở trong ngực anh.

“Anh sẽ không rời đi em,mặc kệ chuyện gì xảy ra,anh cũng sẽ không rời khỏi em.”

Tôi xoa người,đem anh đè xuống dưới người.

Ánh mắt của anh chiếu lấp lánh.

Tôi nhẹ nhàng xoa gò má gầy gò của anh,thấy đôi môi mỏng xinh đẹp hơi nâng lên,có điểm bên trong cặp mắt kia bởi vì chứa đầy nhu tình mà có vẻ sáng sủa mà ướt át.

“Nha,khóe mắt dưới có nốt ruồi nha.” Tôi cau mày,”Nghe nói,có nốt rồi ở đường khóe mắt,nói là “Giọt lệ vì thương tâm mà rơi” nga (nguyên văn nó là “thương tâm rơi lệ trĩ” – chả biết dịch đúng không)”.

Anh cười,”Nếu thật vậy,cũng chỉ có em có thể làm anh thương tâm.” Anh khẽ nâng người lên,ôm chặt tôi,”Em cũng không nên làm đau lòng a.”

“Sẽ không,em yêu anh như vậy,làm sao sẽ nhẫn tâm làm anh thương tâm.” Tôi cúi đầu,khẽ hôn khóe môi của anh,tôi thích nụ cười nhân nhật bên môi anh,cái loại bình thần mà yên lặng cười,mỗi khi làm cho lòng tôi bình tĩnh an thần,anh giống như thuốc của tôi,giả như máu của tôi thực sự có loại máu điên cuồng,như vậy anh chính là linh dược duy nhất làm cái điên cuồng ấy trầm tĩnh.

Anh cười khẽ,hạ xuống cổ của tôi,”Như vậy mới là hôn.”

Tôi cảm giác cánh môi ẩm áp của anh nhẹ nhàng bao phủ môi tôi, trăn trọc mót vào.

Tôi mắc mớ, mặt mũi đỏ bừng. Anh trước đây cũng hôn qua tôi, nhưng mỗi lần đều là nhẹ nhàng hôn trán an, những lần hôn đó cũng đều chỉ làm lòng tôi thêm bình tĩnh, khiến tôi càng thêm y lại anh.

Nhưng lần này là khác, trong nụ hôn của anh chứa đựng tình cảm mãnh liệt. Tôi tuy rằng chưa từng trải qua việc đời (chắc là việc ấy ấy đó đó =)))~, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết. Xuất phát từ hiểu biết cùng với tuổi thanh xuân gây rối, tôi cũng đã từng xem lướt qua mấy trang web đen, lại thêm len lén xem mấy phim điện ảnh nhỏ, loại chuyện đó cũng không tính là xa lạ, chỉ là tôi chưa từng có nghĩ tới Mưa sẽ đối với tôi có dự định.

Thế nhưng, đó là Mưa a, không là người khác a.

Nếu như là Mưa, cũng không sao đi.

Tôi cảm giác lưỡi của anh nhẹ lướt qua lại trên môi tôi, tay của anh ôm chặt lấy cổ tôi. Tôi ngượng ngùng khẽ mở đôi môi, mặc cho cái lưỡi to gan trượt tiến vào khoang miệng của tôi, tỉ mỉ mềm mại mà khẽ liếm từng nơi trong miệng tôi.

Đây là hôn sao? Trước đây tôi luôn cho là hai người với nhau trao đổi nước bọt là chuyện buồn nôn, nhưng vì sao Mưa lại không một chút nào khiến cho tôi cảm thấy chán ghét gì? Bởi vì là tình yêu, bởi vì có yêu, sợ dĩ vô luận làm cái gì đều sẽ không cảm thấy buồn nôn sao? Bởi vì có yêu, tôi mới có thể cam tâm tình nguyện vì anh nỗ lực hết sức, chỉ vì vậy, chỉ vì vậy có thể đem anh lưu ở bên cạnh tôi sao?

Tôi thấy cái gương tủ quần áo bên giường phản chiếu ánh mắt mê loạn của tôi.

Là ánh mắt của tôi sao? Đó là ánh mắt của tôi sao?

Mưa dùng sức lớn xoay người, biến thành tư thế anh ở trên tôi ở dưới.

“Cũng không nên không chuyên tâm a.”

Mưa nhẹ nhàng cười, ánh mắt xinh đẹp có hơi khàn khàn cùng điên cuồng. Tôi ngơ ngác nhìn, đã thấy qua đôi mắt như vậy ở nơi nào nhỉ? Ánh mắt của mơ thật quen thuộc a, trong trí nhớ trong tôi như nhau.

Thế nhưng, thế nhưng là ký ức từ lúc nào đi?

11. Chương 11

Tôi len lén nhìn Mưa đang chuyên chú giúp tôi làm bài tập.

Mưa nghiêm túc nhìn qua thật là đẹp trai,tôi vẫn cho rằng anh rất gầy,rất tái nhợt,không tin một nam sinh gầy yếu như thế tại sao có thể có dũng khí lớn như vậy đến bảo vệ tôi,nhưng là của anh xác thực cho tôi cảm giác an toàn,lực lượng của anh không phải từ bề ngoài có thể nhìn ra được,nội tâm của anh cất giấu dũng khí lạ thường và trí tuệ không gì sánh được.

Mưa chỉ dùng tay trái để viết chữ,anh là một người thuận tay trái,có người nói thuận tay trái là đều là người rất thông minh,xem ra điểm này đều không có nói ai,tôi tuy rằng cũng tự nhận thông minh,nhưng cùng so sánh với Mưa,vậy vì bất túc đạo (bé nhỏ không đáng kể),trí tuệ của Mưa là thiên thành (vốn có/tự nhiên = anh Mưa thông minh sẵn rồi).

Mưa cảm thấy ánh mắt của tôi,anh không có nhìn tôi,nhưng tôi nhìn thấy bên tai trắng nõn của anh dần dần dâng lên một màu đỏ ửng đỏ.

Cái gì cũng không sợ Mưa,bởi vì tôi nhìn kĩ mà mặt đỏ.

Trong lòng tôi vui một chút,nhào tới trên lưng anh,dùng mặt cọ xát vào bên tai anh,đưa ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve làn da sau cổ anh.

“Mưa,tối hôm qua chúng ta thực sự làm sao? ” (ơ,em hỏi hay thế ...)

“Em không nhớ sao?” Mưa quay sang,dò xét tôi.

Tôi cúi đầu hồi tưởng,thế nhưng trong đầu cái gì cũng không có.

“Thật là kì quái,chỉ là chuyện đêm qua,vì sao em sẽ không nhớ được chứ?”

Tôi lẩm bẩm tự nói.

Mưa nhìn tôi,không nói gì.

“Đêm qua xảy ra chuyện gì? Mưa,anh nói cho em biết.” Tôi ghé vào trên lưng của anh,chân chính làm nũng:”Người ta không nhớ rõ.”

Mưa hồi đáp:”Tối hôm qua,tối hôm qua xảy ra...” Anh dừng một chút,một bộ hình dạng cũng không nhớ nổi,một lát,anh nói:”Tối hôm qua,em sau đó ngủ thiếp đi nha?”

“Em ngủ thiếp đi?” Tôi gãi gãi lỗ tay,”Chuyện gì cũng không có phát sinh sao?”

“Cái gì cũng không có phát sinh.” Anh than buông tay,”Hình như không có phát sinh chuyện gì.”

Tôi nhìn anh,thể nào cũng nghĩ không ra,quên đi,cũng sẽ không suy nghĩ.

Một hồi,Mưa làm xong bài tập,đứng lên nói với tôi:”Nên nấu cơm,em muốn ăn cái gì?”

“Chỉ cần là Mưa làm,em đều thích ăn.”

Mưa ôn nhu cười cười,đi vào phòng bếp.Tôi theo vào phòng,nhìn anh cũng không hề không thuần phục làm cơm.

“Nếu không,em tới giúp anh nha,em cũng sẽ làm.”

“Không cần,em ngồi một bên,anh biết làm.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi trên cái ghế nhỏ ở phòng bếp,nhìn thân ảnh bận rộn của anh,ngực lại thập phần vui vẻ.

Mưa đối với tôi thực sự tốt,anh rất cưng chiều tôi.Mặc dù không có nói qua yêu đương,nhưng anh đương nhiên sáp nhập vào cuộc sống của tôi,tôi không bối vì có anh tham gia mà cảm thấy không được tự nhiên,hơn nữa là như vậy tự nhiên thích nhau,cái này chẳng lẽ không đúng là duyên phận đôi ta sao?

Tình yêu như vậy tới tự nhiên,như vậy thuần khiết và chân thực.

Tôi nghĩ,tôi không – thể rời bỏ anh,cho dù đoạn tình cảm này không được chấp nhận,tôi cũng phải dũng cảm đi xuống,tôi muốn mỗi ngày đều nhìn thấy anh,nghe anh dùng thanh âm ôn nhu nói lời yêu,tôi nghĩ anh chính là toàn bộ thế giới của tôi.

12. Chương 12

Nguyên thủy dụng vọng lại chân thật như vậy,ngón tay Mưa như lửa nóng dao động ở trên da tôi,môi nóng bỏng khẽ liếm ngực của tôi.

Tôi run rẩy,cả người phát nhiệt,này không chỉ có là đến từ dụng chạm của Mưa,này là đến từ tôi vô pháp không thể ngừng lại kích thích bản năng.

“Mưa...Mưa...”

Tôi lằm bằm gọi tên anh, không tự chủ nâng lên thân thể, hưởng thụ anh vuốt ve càng thêm kích tình.

Tôi cảm giác được Mưa nhẹ nhàng nâng thân tôi lên trên, bỏ đi y phục nửa treo trên cánh tay.

Cánh tay trắng nõn trơn truột như nữ nhân nhẹ nhàng âu yếm tôi trần truồng trong ***g ngực.

Tôi vô lực phản kháng, cũng không muốn phản kháng, đó là Mưa a, đó là ngón tay của Mưa, cái hôn của Mưa. Cứ việc dùng thân thể tới mê hoặc Mưa thật đáng xấu hổ, nhưng ngoại trừ thân thể, tôi còn có cái gì có thể cho Mưa? Chiếm được cơ thể của anh, anh mới có thể ở lại bên cạnh tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi tôi.

Vuốt ve tay của tôi, dần dần di chuyển xuống, dọc theo cái bụng bằng phẳng, tiến vào quần lót của tôi, dò vào hai chân của tôi trong lúc đó.

“Ừ...A...Mưa...”

Tôi muốn vội vàng khép hai chân lại, thế nhưng, đó là Mưa a, không phải là người khác.

Tôi lúng túng cố nén xấu hổ, cố nén muốn lập tức né ra khiếp đảm, hơi mở chân, tùy ý anh bắt lấy dục vọng của tôi.

Theo kỹ xảo về chơi đùa của anh, một ngọn lửa dục vọng mãnh liệt đốt toàn thân tôi, nguyên lai thân thể trẻ trung của tôi cũng có thể có cảm giác dục vọng nồng nhiệt, không chỉ là khát vọng của bản thân, mà cũng là mang cho Mưa vui sướng.

“Lần này không cho phép em lại chạy trốn.” Ánh mắt Mưa cũng nóng bỏng lên, anh dồn dập thở dốc, cúi xuống bên tai tôi, “Lần này, anh muốn tất cả của em.”

Tôi đầy mặt đỏ bừng, không có trốn tránh, “Em là của anh.”

Mưa động tác vội vàng đứng lên, anh không nhịn được kéo đi quần jean của tôi.

Tôi cúi đầu, thấy dục vọng giữa hai đùi bị quần bọc lại được tay của anh nắm. Ngón tay của anh di chuyển an ủi trên dưới, khó nhịn vui vẻ do anh tiếp xúc một điểm hướng toàn thân bốn phương tám hướng tản ra.

Tôi mãnh liệt giãy giụa thất lưng, co lên hai chân, bởi vì kích tình, mà không ngừng co rút ngón chân.

“A...a...Mưa...Mưa...”

Tôi thở hổn hển, thân thể ngây ngô bởi vì không biết tư vị tình ý mà đặc biệt mẫn cảm, lúc Mưa càng vỗ về chơi đùa càng lúc càng nhanh, tôi rất nhanh đã đánh hơi, thua trận.

Lần đầu tiên xuân triều (nước ấy ấy =))~) tiết đầy tay anh, cũng dính ướt cả quần lót.

Mưa và tôi kích động như nhau, tôi và anh đối với chuyện hiểu biết, tất cả đều đến từ mấy trang web đen (hai anh em cùng chung chí hướng...), nam nhân cùng nam nhân trong lúc tình ái chúng ta đều có vẻ rất ngốc, nhưng bởi vì tình yêu, chúng ta cho nhau có cảm giác, cho dù là đụng chạm đơn giản, cũng dẫn ra vui vẻ không thể ức chế.

Tôi nghĩ, tôi là chân chân chân thật thật yêu anh, tôi không có khả năng yêu bất kì ai sâu nặng như yêu anh, loại này vốn nên là hành vi thập phần cấm kỵ, tôi lại không cảm thấy thẹn, trái lại khát vọng càng nhiều, bởi vì là anh, tôi mới có thể cảm thấy phá lệ vui sướng.

13. Chương 13

“Đến lượt anh.”

Thanh âm Mưa bao hàm dục vọng vang lên. Tôi cảm giác quần lót từ trên đùi tôi từ từ trượt xuống, tôi giờ chân lên, anh kéo quần lót tôi, vứt xuống dưới giường.

Tôi biết phải phát sinh chuyện gì, ngượng ngùng nhắm mắt lại.

Tay anh êm ái đặt tôi trên đầu gối, gấp hai chân tôi lại, sau đó tách hai bên ra.

Tôi cảm giác được hơi nóng trên mặt, dọc theo lỗ tay truyền tới toàn thân, có lẽ là khăn trương, có lẽ là chờ mong, tôi toàn thân không cảm được run rẩy.

Hai đầu gối tôi như nhũn ra, dư âm phóng thích vừa nãy còn đang chấn động, mặc dù là cảm thấy tư thế xấu hổ như vậy, như vậy trần truồng hiện ra trước mặt Mưa, tôi vẫn như cũ đối với chuyện phát sinh tiếp theo tràn đầy kích động yêu thích.

Ở thời khắc như vậy, tôi không nghĩ đã từng hỏi qua ai vấn đề này, bởi vì có thể đem mình dâng hiến cho Mưa, là hạnh phúc lớn nhất của tôi, tôi nên đương nhiên được anh ôm.

“A...”

Tôi khẽ kêu một tiếng, bởi vì ngón tay Mưa khẽ chạm được nụ hoa mềm mại, tôi theo bản năng co rúm lại một chút.

Mưa nhẹ nhàng nở nụ cười, đó là tiếng cười bao hàm cả dự vọng, "Mưa nhỏ, em thật miễn cảm."

Tôi nhắm chặt hai mắt, căn bản mắc cỡ không dám lên tiếng.

Ngón tay trơn mềm nhẹ nhàng tinh tế xoa nắn ở lõi vào, muốn tôi giảm bớt căng thẳng.

Mưa là thương tiếc tôi, động tác anh ôn nhu biểu hiện ra anh muốn quý trọng tôi, không muốn làm đau tôi.

Động tác anh thông thả, hơn nữa tràn đầy tính nhẫn nại.

Tôi mở mắt ra nhìn, liền thấy anh bởi vì cố nén dự vọng mà mặt vương đầy mồ hôi.

Tôi không đành lòng khẽ vuốt mặt anh, "Mưa, đến đây đi, em có thể được."

"Sẽ làm đau em."

"Em không sợ đau...A..."

Ngón tay Mưa đột nhiên tiến nhập bên trong cơ thể tôi, không có qua bôi trơn bên trong bởi vì đột nhiên bị kích thích mà cảm thấy bén nhọn đau đớn.

"Đau không?"

"Không đau."

Tôi cắn răng, nỗ lực mở chân, hóa giải đau đau đớn.

Ngón tay của anh ở trong cơ thể tôi ra vào, tôi cố nén đau đớn, như là tự ngược vậy phối hợp với ngón tay anh. Dị vật phía sau cảm thấy rõ ràng như vậy, tuy rằng đau đớn, nhưng đó là ngón tay của Mưa, đó là Mưa chiếm giữ triều động, cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn của tôi lập tức thay thế đau đớn.

Tôi đau không sao cả, chỉ cần Mưa thấy vui sướng thì tốt rồi.

14. Chương 14

Thực sự là cảm giác kỳ quái.

Cái ghế cứng rắn trong phòng học làm cho tôi cả ngày đứng ngồi không yên, cái mông đau đớn làm tâm tình tôi cũng xui xẻo không gì sánh được.

“Cậu bị bệnh trĩ sao, thế nào cứ như con khỉ ngồi không yên?”

Ở lúc tôi chuyển đổi tư thế ngồi lần thứ n, hai bên trái phải cái kia nhin lại nhần, nữ nhân không thể nhin được nữa rốt cục mở miệng hỏi bảo.

Mặt của tôi liền đỏ hết lên, ngược lại không phải là có bao nhiêu nghĩ mất mặt, mà là cái loại cảm giác kỳ quái này thực sự nói không nên lời, sáng sớm lúc rời giường thiếu chút nữa lại nằm xuống, đứng ở bồn tắm thì hai chân thật đúng là run run, nếu bàn về trình độ đau đớn, thật là có điểm giống như bị bệnh trĩ. Bất quá nói như thế nào đi nữa, từng tuổi này mà bị trĩ cũng là chuyện bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi).

Lý Hồng Diễm hoài nghi nhìn tôi.

Tôi nỗ lực làm bộ chăm chú nghe giảng bài, không để ý tới lời nói của nàng.

Kỳ thực càng nói không nên lời chính là, sáng sớm lúc thức dậy muốn đi nhà vệ sinh, ngồi chồm hổm nửa ngày, ngoại trừ hạ thân cảm thấy đau đớn, cái gì cũng không có kéo đến, tôi nghĩ nguyên nhân chân chính là bởi vì táo bón. Bất quá lời như vậy, có thể cùng nữ sinh nói sao?

“Tại sao không nói chuyện, chỗ nào không thoải mái sao?”

“Đau bụng.”

Tốt, lại nói dối, lời nói dối đều nhanh biến thành một phần sinh hoạt. Cảm giác thực sự là xấu hổ a, xin lỗi mẹ, cũng xin lỗi thầy giáo dạy bảo, bất quá, ngoại trừ nói dối, tôi còn có thể nói cái gì?

Không được, bụng vừa trước vừa đau, chỉ có tiến không ra thật đúng là thật không phải là người có thể chịu được. Không có biện pháp, cần phải xin nghỉ đến bệnh viện nhìn một chút.

“Một chuyến đến WC thì tốt rồi?”

Nữ nhân này đúng là sợ chết cũng không hết lời, đây là điều ai dạy nàng, nàng nói lời này không mất mặt sao? Nàng có hay không có điểm nữ sinh rụt rè a.

Tôi hung hăng trợn mắt nhìn nàng liếc mắt, ghé vào trên bàn giả chết, ba ba nếu như ở nhà, tôi đâu phải tới xem bác sĩ, trong nhà thuốc pha chế sẵn nhiều như vậy, tùy tiện tìm hai viên cũng có thể giải quyết vấn đề trước mắt.

Nhưng ba ba không ở nhà, tôi không dám ăn bậy thuốc, vạn nhất trúng độc làm sao bây giờ?

“Cậu là đau nhức ở nơi nào a?” Lý Hồng Diễm lại hỏi, “Không biết là dạ dày đau nhức nha.”

“Tôi lẽ nào còn không biết dạ dày ở chỗ nào sao?” Tôi tức giận, “Nếu dạ dày đau nhức thì tốt rồi.”

Lý Hồng Diễm quan sát trên dưới tôi nửa ngày, tôi bị nàng xem như chíp bông (trẻ nhỏ), nửa ngày nàng rút cuộc nói: “Cậu sẽ không phải là táo bón nha.”

“Cậu...cậu...”

Thật vất vả mới không để mặt đỏ mà lần này toàn bộ đỏ, toàn bộ nổ tung hết.

Bởi vì là ở trong lớp, nàng không dám minh mục trương đảm (lộ liễu) cười, nhưng nàng một mực cười trộm, tôi nghĩ thật mất mặt cực kỳ, vì sao ngay cả nữ sinh cũng khi dễ tôi a.

Táo bón phạm vào kia điều pháp luật còn là nội quy trường học a.

15. Chương 15

Nơi ba ba công tác là bệnh viện trọng điểm của toàn quốc, khoa não, ở phương diện bệnh ung thư và bệnh tâm thần có kiệt xuất công hiến, được xem như là người nhà bệnh viện, chúng tôi xem bệnh đều có một chút ưu đãi.

Trong bệnh viện rất nhiều bác sĩ tôi cũng đều rất thuộc, nhưng tôi vẫn rất ghét bệnh viện, không được vạn không đồng nhất đặc dĩ, tôi là tuyệt đối không muốn bước vào cửa bệnh viện một bước.

Trong trí nhớ vẫn còn đang ở tầng thứ 6, tôi nghe được vô số âm thanh huyền ảo từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía tôi.

Người chứng giám trên sàn nhà đá cẩm thạch trơn tuột sáng sủa, tiếng bước chân của bác sĩ y tá đi tới đi lui có vẻ trống rỗng, ngay cả ở đây cũng dần dần phủ đầy bụi đi.

Phiêu đảng hồng kỳ (vải đỏ) ở mái nhà vẫn như cũ đỏ tươi, gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo mùi máu.

Tôi từng bước đi về phía trước, trên lầu một nữ nhân cười đến như vậy ôn nhu, nành nhẹ nhàng vươn ngón tay mảnh khảnh, hướng tôi vậy.

Máu như sương mù dày đặc bao phủ ở bốn phía.

Tôi lui ra phía sau, nữ nhân mê hoặc, sâu trong nội tâm sợ hãi, vô pháp kiềm chế mê loạn.

Đây là ảo giác sao? Hay là tôi trong tâm là ác quỷ?

“Mưa nhỏ, thế nào đứng ở chỗ này? Khó chịu chỗ nào.”

Vai bị nặng nề vỗ một cái.

Tôi lấy lại tinh thần, thấy người đứng trước mắt chính là đồng nghiệp của ba ba Trương bá bá.

Tôi bộ dạng sợ hãi quay đầu lại, tầng thứ 6 trong trí nhớ đã không còn mới, ngoại trừ hồng kỳ phiêu phiêu, mảnh mặt trời sáng sủa trước cửa cũng chiếu lấp lánh.

“Chỗ nào khó chịu?” Trương bá bá vỗ vỗ đầu của tôi, kéo tôi hồi thần.

“Có chút táo bón, muốn chút thuốc.” Tôi cúi đầu, có chút xấu hổ. Tuy rằng tôi biết trước mặt bác sĩ không có gì phải xấu hổ, nhưng tôi dù sao da mặt mỏng.

Trương bá bá cười nói: “Da lông ngứa bệnh. Ta cho cháu đơn thuốc, cháu trực tiếp đến hiệu thuốc lấy thuốc về, dù sao người của hiệu thuốc cũng đều biết cháu.”

“Dạ.”

Trương bá bá đem tôi đến phòng của ông, ngồi trên ghế viết cho tôi đơn thuốc.

“Có chút nóng trong người, phải ăn nhiều đồ ăn chín kĩ. Ta đưa thuốc đạn (thuốc nhét vào ... phía dưới), một lát ta tới giúp cháu.

“Không được, tự cháu có thể làm được.” Tôi liền vội vàng lắc đầu.

“Thế nào, xấu hổ a.” Trương bá bá cười khẽ, “Mưa nhỏ ta thấy là một đứa trẻ rất thông minh, thành tích tốt, diện mạo đáng đáp tuần tú.”

Tôi cúi đầu, không có thói quen được người khác khích lệ. Tuy rằng tôi biết bởi vì Trương bá bá và ba ba tôi rất thân, đối với tôi cũng không có cái gì ý xấu, nhưng xuất phát từ việc sợ hãi đối với bệnh viện và bác sĩ, tôi còn là bản năng muốn chạy trốn.

“Trương bá bá, cháu đi lấy thuốc.”

Tôi cơ hồ là không hề lẽ phép đào tẩu. Vì sao trên thế giới này ngoại trừ tôi nguyện ý biết những người đó, còn có thể có nhiều người không tưởng có quen biết ni? Bọn họ tự cho là đúng quan tâm sẽ chỉ làm tôi nghĩ không được tự nhiên, khi bọn họ sờ sờ tóc của tôi, lúc vỗ vỗ bả vai của tôi, chỉ thực sự đối với tôi biểu đạt thiện ý, hay là đang thương hại tôi đi?

Tôi chán ghét bọn họ làm bộ mặt hiền hòa, chán ghét ánh mắt nhìn thấy và hàm chứa nghiên cứu của bọn họ.

Ở trong mắt bọn họ, tôi trở trụi, không có trốn tránh.

16. Chương 16

Tôi về nhà, ăn cơm xong, tắm rửa xong.

Đi vào trong phòng, tôi nhìn thấy mưa đang ngơ ngác nhìn bình thuốc trên bàn sách tôi.

“Mưa nhỏ, em có vài ngày không uống thuốc đi?”

“Em không uống thuốc, em không có bệnh, lẽ nào ngay cả anh cũng hoài nghi em điên rồi sao?”

“Đều không phải.” Mưa nhíu thật chặt mi, “Anh chẳng qua là cảm thấy bất an, mưa nhỏ, anh gần đây bình thường cảm thấy thần sắc hoảng hốt, lực chú ý không tập trung.”

Tôi ôm hông anh, tựa ở phía sau lưng của anh, “Mưa, anh chỉ là quá mệt mỏi, là em làm phiền anh quá nhiều.”

“Em không có làm phiền anh.” Ngón tay mưa vuốt ve tay ôm trên lưng anh, “Đây hết thấy đều là anh cam tâm tình nguyện vì em làm, chỉ là, anh còn chưa đủ to lớn, không thể bảo vệ tốt hơn cho em, lúc em có chuyện, anh cũng không có thể thường thường ở bên cạnh em.”

“Không phải, Mưa, em mỗi một phút đồng hồ, mỗi một giây đồng hồ cũng có thể cảm thấy được anh ở bên cạnh em, chỉ là, chỉ là em cũng rất sợ.” Tôi run rẩy, “Không biết vì sao? Em càng ngày càng sợ thế giới bên ngoài, em chỉ muốn tránh ở trong ngực của anh, vĩnh viễn không cần cùng người bên ngoài tiếp xúc, em nỗ lực muốn phải khắc phục loại tâm tính này, thế nhưng không có anh bên người, em đã cảm thấy rất tuyệt

vọng,Mưa,loại cảm giác này rất đáng sợ,vạn nhất em điên thật rồi làm sao bây giờ?”

“Không nên nghĩ như vậy,em có thể làm được,em có thể sống thật khỏe,chúng ta có thể sống thật khỏe mạnh.” Mưa xoay người,đem tôi ôm thật chặt,”Là anh không tốt,anh quá lo lắng,mới có thể hại em cũng bị sợ lo lắng như vậy.”

“Mưa,anh nhất định phải giúp em,em tình nguyện chết cũng không muốn điên mất,em sợ như mẹ như vậy không hề tôn nghiêm mà chết đi.” Cảm giác ban ngày chịu kinh sợ lại đã trở về,”Em biết không nên chịu ảnh hưởng của mẹ,thế nhưng,Mưa,anh biết không,em không thể quên được,cái loại cảm giác này giống như là thâm nhập vào linh hồn của em,em không muốn thừa nhận,nhưng trên thực tế em trốn tránh không được,nó xác xác thật thật tồn tại,chẳng bao giờ trong trí nhớ em xóa đi,em cuối cùng cũng không thể quên được một cảnh kia,máu luôn luôn trôi dạt trong đầu óc của em,em có lúc cảm thấy mình thực sự sắp muốn nổi điên,hay hoặc là nghĩ đây hết thấy đều giống như một cơn ác mộng,không phân rõ cuộc sống mình ở trong mộng hay là đang trong thực tế.”

“Bình tĩnh một chút,em đang khẩn trương.” Mưa lắc lắc cơ thể của tôi,chần chờ nói:”Hoặc là,nên cứ uống thuốc đi,uống thuốc xong,em có thể trấn an một ít.”

“Em không muốn uống thuốc.” Tôi nói:”Những thuốc kia đối với em vô dụng,nếu quả như thật nổi điên,uống thuốc có tác dụng sao? Em rất thanh tĩnh,ba ba muốn giết chết em,trong thuốc kia nhất định có độc,Mưa,anh có thể không biết,em có lúc cảm thấy tinh thần khẩn trương,bình thường đều là nhờ uống thuốc qua đi,em nghĩ ba ba nhất định thả cái gì trong thuốc,ba ba điên rồi,ông muốn giết chết em.”

Mưa đau lòng mà nhìn tôi,bên trong đôi mắt kia có điểm tràn đầy thương tiếc không thôi,”Anh phải làm sao,khả năng an ủi vết thương trong lòng em,anh phải làm sao mới có thể làm cho em thấy không cô đơn và sợ hãi như vậy.”

Anh ôm thật chặt tôi,hận không thể đem tôi toàn bộ mà thuận đem tiến vào trong thân thể của anh. (câu này...bộ nào cũng có à =)))~)

“Mưa,có anh,em đã cảm thấy thế giới của em trở nên dâng lên tuyệt vời.Có anh ở bên cạnh em,em không cảm thấy cô đơn,cũng không cảm thấy tĩnh mịch,không có sợ hãi,không có đau thương.” Tôi leo lên người anh,như người chết chìm leo lên gỗ nổi cứu lấy mạng,”Em chỉ sợ số phận,em sợ không thể lâu dài,sợ anh có thể bỏ em đi,sợ hết thấy đều là em tưởng tượng hư ảo.”

“Anh là chân thật tồn tại,Mưa nhỏ,sờ sờ tay của anh,mặt của anh,là ấm áp,là chân thật tồn tại.” Mưa đang cầm lấy mặt của tôi,thâm tình nói:”Bất luận phát sinh chuyện gì,chúng ta đều phải cùng nhau dũng cảm đối mặt,cho dù là tử vong,anh cũng sẽ vĩnh viễn cùng em ở với nhau,không có lực lượng gì có thể đem chúng ta xa nhau.”

Mưa như vậy mỗi ngày thề,nhưng vì cái gì tôi còn cảm thấy như vậy bất an đi?

17. Chương 17

Tại sao phải như vậy?

Ngơ ngác nhìn tay đầy vết máu, trước mắt tôi một mảnh huyết vụ.

Chạy ào vào phòng tắm, liều mạng dùng nước rửa trôi tay nhuộm đỏ của tôi, nhưng cảm giác mùi máu tanh không có theo vết máu mất đi, vẫn cứ tiếp tục tắc nghẽn trong lòng, cho dù là không muốn đối mặt, tiếp tục tiên minh như vậy e rằng luật pháp trốn tránh.

Đều không phải tôi, tuyệt đối không phải tôi, tôi không có làm bất luận cái gì chuyện xấu. A, đúng vậy, đều không phải tôi, là mưa, anh chỉ là vì muốn bảo vệ tôi, anh mới gặp chuyện bất bình.

“Mưa, Mưa, anh đang ở đâu? Anh đi ra, anh đi ra...”

Tôi tựa như phát điên hét to, đành phải vậy, coi như là phát điên đi, tôi cũng nhận.

Mưa ngơ ngác đứng ở cửa, tôi biết anh nghe thấy được tôi gọi anh, chỉ là anh cũng giống như vậy sợ hãi đi, thì ra anh kiên cường như thế nào nữa, thành thực hiểu chuyện như thế nào nữa, anh dù sao cũng chỉ là cùng tôi cùng năm niên thiếu.

“Không phải là lỗi của anh, không phải là lỗi của anh, là bọn hắn muốn lừa bịp tổng tiền em, anh chỉ là vì bảo vệ, không có việc gì, chúng ta là tự vệ a.” Tôi tiến lên, muốn ôm anh, thế như anh người đầy vết máu, tôi thấy buồn nôn, trên mặt anh bị đánh sưng đỏ không biết gì.

“Em biết không? Anh cũng không hối hận.” Mưa đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là lẳng lặng nhìn tôi, “Bọn họ là đám cặn bã, bọn họ muốn vơ vét tài sản của em, anh tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ em, anh không sợ sát nhân, ai dám khi dễ em, anh giết kẻ ấy, anh chỉ lo lắng, giả như bọn họ bắt được anh, sẽ không có người nào có thể bảo vệ em.”

Tôi im lặng khóc, quỳ rạp xuống đất. Tôi không biết phải làm sao bây giờ, tôi quá vô dụng, tôi vĩnh viễn đều sẽ chỉ là do Mưa gánh vác, thời gian đem mấy người có tuổi là học trưởng vây quanh, tôi ngoại trừ cầu xin tha thứ, run sợ, tôi cái gì cũng không cách nào chống đối. Tôi kêu to không được, cũng không đem được can đảm mà tranh luận. Tuy rằng tôi biết ở trong trường bị người có tuổi cấp trên lôi đánh đấm là rất bình thường, bất quá là tổn thất tiền tài tôi, thế nhưng tôi cứ nhiên sợ hãi ngay cảm dưng khí đưa ví tiền ra cũng không có.

“Mưa, em xin lỗi anh, đều là lỗi của em.”

Mưa đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, ngửi thấy được mùi máu tanh nồng đậm trên người anh, tôi toàn thân đều không tự tìm hãm được co giật. Mưa giết người, tôi không biết mưa có thể ác như vậy, khi anh móc ra dao nhỏ đâm hướng đến học trưởng tôi, tôi sợ ngây người, thế cho nên hoàn toàn đã quên được chuyện này hậu quả đáng sợ.

Vì sao,vì sao ông Trời phải đối với tôi như vậy,tôi thật vất vả mới có được một chút quan tâm,có được một chút thời gian yêu,phải tàn nhẫn như vậy đánh nát mộng đẹp đáng thương của tôi,đem tôi từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

“Không,với em không quan hệ,em rất thiện lương,anh muốn vĩnh viễn bảo vệ em,không cho em bị tổn thương.Chính là lực lượng của anh còn là quá mỏng yếu đi,anh căm ghét anh bây giờ,anh muốn trở nên cường đại,thế nhưng anh sợ anh không có cơ hội.” Trong đôi mắt mưa có tự trách,nhưng đầu óc tôi cũng khắc thật sâu nhiều hơn,tưởng quên cũng không thể quên được thống khổ và điên cuồng quen thuộc,”Mưa nhỏ,vì em,ngay cả giết sạch người trong thế giới cũng không quan hệ,là bọn hán thật quá mức,làm sao dám vợ vết tài sản em,làm sao dám đánh em,bọn họ đều đáng chết,anh không sai,anh không có ai...”

Mưa điên rồi.Tôi một trận bi ai,nhận thức trong lòng tôi đem thế giới của tôi hủy diệt trong nháy mắt.Nguyên lai đến cuối cùng,điên đều không phải tôi,là Mưa,tôi cho rằng việc này sẽ cứu tôi ra khỏi vực sâu,cho tôi là người của toàn thế giới.Tôi là một tội nhân,Mưa yêu sâu đậm tôi như vậy,cuối cùng nhưng bởi vì yêu tôi mà điên cuồng,tôi dùng tình yêu hủy diệt anh,nếu như anh không thương tôi,anh sẽ sống thật khỏe mạnh,như đại đa số thiếu niên như vậy mà bình an vượt qua suốt đời,thế nhưng,hiện tại đã muộn,hết thấy đều vô pháp cứu chữa,tôi và anh ngoại trừ cùng nhau điên cuồng,cùng nhau hủy diệt,không có đường lui.

18. Chương 18

“Mưa,anh bỏ chạy đi,thoát được rất xa,chạy trốn tới thế giới không có em,sẽ an toàn.”

Đây là biện pháp duy nhất tôi có được.

“Anh chạy trốn không thoát đâu.Thế giới không có em,anh sống không nổi.” Mưa lộ vẻ thâm sâu cười,”Rời khỏi em,sự tồn tại của anh còn có ý nghĩa gì?”

Tôi nghe được tiếng đập cửa,nghe được điên thoại trong phòng rung vang trời,nghe được sấm sét đan xen ngoài cửa sổ,bóng cây lắc lư,tôi sợ đến run cả người,tôi thấy được máu tràn ngập xung quanh tôi,tôi muốn hét chói tai,thế nhưng tôi không dám,tôi làm không rõ đến tận cùng là tôi đã giết người,còn là Mưa giết,tôi đột nhiên lại cảm thấy,chẳng lẽ người điên là tôi?

“Mưa,anh đang ở đâu,anh đang ở đâu...”

Tôi đau thương mà kêu,lục lọi chung quanh,rõ ràng là anh ở chỗ này,vì sao tôi hình như nhìn không thấy?

Mưa ôm thật chặt tôi,tựa như phát điên lay động cơ thể của tôi,”Em thanh tỉnh một chút...Cầu xin em,không được yếu ớt như vậy...”

Tôi nghe được Mưa sợ hãi mà trầm thấp tiếng khóc,thanh âm của anh rất bi thương.

Tại sao muốn bị thương? Là hối hận sao? Hối hận vì tôi đã giết người? Tôi cười nhạt, anh đều không phải là yêu em sao? Lẽ nào điểm kinh hách nhỏ nhỏ này thì không chịu nổi sao?

Tôi mơ mơ màng màng, thanh âm của Mưa phiêu đảng xung quanh tôi, tôi căn bản là một tai nạn lớn, đời này ở đây đều làm cho thêm phiền phức, sự tồn tại của tôi dường như là trời sinh đi cùng tại họa, ba ba là như thế này, Mưa cũng là như thế này, tôi căn bản cũng không nên sống trên cõi đời này; một lúc lại cảm thấy oán hận, chưa từng có người thật tình yêu tôi, ba ba bởi vì tôi là con của ông mà phải quản tôi, Mưa đại khái cũng là đồng tình với tôi, tôi có cái gì đáng giá được người khác yêu, tôi là một người điên, cho dù bây giờ không phải là, sớm muộn cũng sẽ là, có bao nhiêu người sẽ yêu một người điên?

“Chạy trốn đi, Mưa, chạy a...”

Tôi tự lẩm bẩm, đứng lên, muốn kéo cửa phòng ra, thế nhưng cửa bị khóa cứng, tôi kéo không ra.

Mưa lôi kéo tay của tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, vẫn là đem khuôn mặt quen thuộc, anh nhẹ nhàng vỗ về sờ mặt của tôi, nhìn ánh mắt mất mát lại tuyệt vọng của tôi, mơ hồ mang theo nhớ bấn mê man.

“Anh không đi, anh cũng không chạy trốn.”

Tôi nghe anh nói, âm thanh nói rất nhẹ rất nhạt, phảng phất sợ làm tôi sợ hãi.

Anh nắm vai tôi, ánh mắt nhìn chằm chằm tôi, “Mưa nhỏ, hãy nghe anh nói, anh muốn bảo vệ em, muốn cho em không bị thương tổn, muốn cho em từ trong di truyền tính bệnh tâm thần phân liệt thoát ra. Thế nhưng anh thất bại, Mưa nhỏ, em có thể không biết, em đã sớm điên rồi, em không biết em đang làm cái gì, thế nhưng anh biết. Mặc kệ em phát điên không, anh đều yêu em, chỉ cần em ở bên cạnh anh, em là cả đời đều không tỉnh táo cũng không quan hệ, anh sẽ chăm sóc em, nhưng là bây giờ anh nghĩ anh cũng mau điên rồi...”

Tôi điên rồi sao? Tôi lẳng lặng tựa trong lòng Mưa, nghĩ hết thấy chung quanh đều không chân thật, hay là tôi thực sự đã sớm điên rồi, chỉ là tự tôi không cảm thấy được. Tôi nghe được giọng nói anh tiếp tục, tôi nỗ lực nghe, nhưng trong đầu loạn tào tào, cái gì nghe cũng không vào, biết rõ sáng tỏ câu đơn giản, tôi lại phảng phất không hiểu từng chữ nghĩa ý tứ anh nói.

“Mưa nhỏ, đã không có em, anh sống không nổi, hai người cùng nhau phát điên, không bằng thừa dịp lúc anh còn thanh tỉnh, chúng ta cùng chết đi, đã chết là có thể né tránh tất cả nơi này, chúng ta là có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

19. Chương 19

Không, tôi không muốn chết, tôi vất vả như vậy, tôi cố gắng giãy dụa như vậy, chính là vì sống sót.

Tôi thừa nhận,tôi sợ chết,tôi đã chết nên cái gì cũng không có.

“Mưa nhỏ,không cần phải sợ,không đau,tuyệt không đau nhức.”

Mưa nhẹ nhàng cười,cầm con dao sáng loáng trong tay.

“Chỉ cần một dao xuống phía dưới,rất nhanh cái gì đều có thể kết thúc,chúng ta là có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Mưa tiếp tục mê hoặc nhẹ dỗi.

Thật có thể vĩnh viễn ở một chỗ sao? Tôi sợ hãi nhìn trên mặt anh điên cuồng mỉm cười,rất cuộc đời ta là ai điên rồi?

“Không,Mưa,em không muốn chết,không muốn...” Tôi khóc kêu,hai chân vô lực quỳ rạp xuống đất,”Vì sao,vì sao ba ba muốn giết em,Mưa cũng muốn giết em,em đã làm sai điều gì? Em đã làm sai điều gì ...”

“Vì sao khóc? Em đều không phải là yêu anh sao? Vì sao không muốn cùng anh chết.” Mưa đứng lại,dao từ từ rũ xuống,lẩm bẩm tự nói,”Mưa nhỏ,Mưa nhỏ,em vẫn thích anh sao?”

“Em yêu,em yêu,em vẫn luôn là như vậy yêu anh.” Tôi không biết mình đang nói cái gì,nhào qua,ôm lấy chân của anh,”Mưa,không nên hoài nghi tình yêu em đối với anh,em chỉ là sợ,em không muốn chết,van xin anh,hay là cái kia học trưởng không có chết,chúng ta ai cũng không cần phải chết,nói không chừng chúng ta còn có cơ hội,không nên nhanh như vậy kết luận.”

Mưa vươn tay không có cầm dao vuốt mặt tôi,”Mưa nhỏ,em không hiểu,chúng ta không có cơ hội,đã không có...”

“Có,có,nhất định có...”

“Mưa nhỏ,em chờng nào thì mới có thể thanh tỉnh lại đây.” Mưa nhẹ nhàng thở dài.

Tôi giờ lên hai mắt nhắm lệ mênh mông nhìn ánh mắt anh.Ánh mắt anh cũng là mê man,anh cứ như vậy ngơ ngác đứng,rõ ràng là tôi yêu anh nha,vì sao anh nhìn qua cô đơn như vậy? Như là hư ảnh không chân thực,như là không có thực thể,bi thương,thân ảnh cô đơn tuyệt vọng.Anh cũng ở đây rơi nước mắt,nước mắt lớn chừng hạt đậu tích từng viên một trượt ra viên mắt,anh không có sợ hãi,chỉ có bi thương.

Là tôi làm tổn thương tim của anh sao? Anh từng nói chỉ có tôi có thể làm thương tổn tâm anh,làm anh thương tâm mà rơi lệ,khóe mắt hạ viên “thương tâm rơi lệ trĩ” kia có vẻ rõ ràng như vậy,lại như vậy đau xót.

“Xin lỗi,xin lỗi...” Tôi khóc thở không được,”Em chỉ là không muốn chết,Mưa,em chỉ là không muốn chết a,vì sao anh không rõ a...”

“Em còn nhớ,em cũng đã từng nói,không nên như mẹ như vậy không hề tôn nghiêm chết đi,em thực sự phải đợi đến ngày đó sao?” Mưa so với tôi lại thêm thương tâm,”Mưa nhỏ,em không muốn chết,anh cũng muốn em chết,em yên tâm,anh sẽ cùng em,vẫn vẫn cùng em,ai cũng sẽ không đem chúng ta xa nhau...”

Tôi hoảng sợ lui về phía sau,tôi cái gì cũng nhìn không thấy,chỉ thấy lưỡi dao trên tay anh phát ra hàn quang.

Đúng lúc này,tôi nghe được cửa bị đập đến thùng thùng rung động.

“Người cứu mạng...người cứu mạng...”

Tôi nhào tới trên cửa,cửa bị khóa trái,tay tôi run run,làm thế nào cũng kéo cửa không ra,tôi kêu khóc,giùng giằng lắc đầu,lại thấy Mưa lạnh lùng cười...

Tôi trốn không thoát sao?

Tiếng va chạm to lớn truyền đến,tôi cảm thấy mình cũng bị đụng phải bay,cũng nghe đến âm thanh rơi xuống đất của dụng cụ cắt gọt.

Đầu đụng vào góc bàn,có chất lỏng sền sệt từ thái dương trượt xuống,tôi mơ hồ thấy gương mặt lo lắng của ba ba,ba đang khóc kêu chút gì,thế nhưng tôi nghe không được.

Ý thức duy nhất là: Tôi được cứu sao? Tôi không cần chết sao?

20. Chương 20

Tôi là trong tiếng huyền não tĩnh lại.

Tường màu trắng,giường bệnh màu trắng,ga giường màu trắng cùng tôi ... màu trắng.

Tôi lẳng lặng nằm,phòng bệnh truyền ra ngoài tiếng kêu khóc của nữ nhân và âm thanh xin lỗi của ba.

“Con trai anh rõ ràng là người điên,vì sao không đưa vào bệnh viện tâm thần,muốn cho nó ở bên ngoài chạy loạn,nó lấy dao đâm con tôi anh có biết hay không? Con tôi nếu là có cái gì vạn nhất,tôi sẽ không bỏ qua cho cha con các người...”

“Xin lỗi,xin lỗi,Mưa nhỏ đều không phải cố ý,nó vẫn luôn là rất bình thường,là đột phát tính...”

“Hắn con trai họ Phong cùng cái người vợ họ Phong kia như nhau,lúc nào phát điên ai cũng không biết,anh muốn hắn đem toàn bộ người khu này đều giết sạch,mới đưa nó đến bệnh viện tâm thần sao?”

“Xin lỗi,xin lỗi...Van xin các người,rời đi trước,Mưa nhỏ nó còn không có tỉnh lại nữa...”

“Nó ngay cả mọi người dám giết,thì sợ gì? Nó căn bản là người điên,người điên...Nó có bản lĩnh ngay cả tôi cũng giết,dù thế nào nữa người điên giết người không cần ngồi tù...”

Thanh âm của ba ba bắt đầu nghẹn ngào.

...

Tôi lẳng lặng nằm rơi lệ,ba ba,con điên thật rồi sao? Con đã giết người sao? Vì sao thanh âm của ba như vậy hèn mọn,như vậy thấp chòm.Đây là vận mệnh sao? Số phận,tôi đã từng lấy cho tôi có thể chiến thắng,kết quả là tôi một mực lừa gạt chính mình a ... Tôi bắt đầu cười,cát tiếng cười to.

Ba ba thật nhanh lao tới cửa xông vào,đi theo phía sau ba chính là một nữ nhân xấu xí tôi chưa từng gặp.

Không đợi ba ba đi tới trước mặt tôi,nữ nhân kia liền đẩy ba ba ra,bắt lại cổ áo tôi,”Mày cái đứa điên này,mày muốn phát điên rồi,làm hại ai không được,tại sao muốn làm hại con của tao ...” (Bà đùa tôi à,thế người khác thì được à “=.=)

Tay bà mạnh mẽ nắm chặt cổ áo của tôi,tôi hầu như hít thở không thông,tôi như một con búp bê vải rách nát bị người cầm lấy lay động.

Ba ba xông lại,nắm tay nữ nhân kích động,cầu khẩn nói:”Van xin bà,nó còn đang sinh bệnh,buông nó ra...”

Bác sĩ và y tá trong bệnh viện cũng tất cả đều tiến lên đây,lôi kéo tay của bà khuyên giải an ủi.

Trong giây dựa,bà dùng sức cho tôi một cái tát.

“Ba”

Tôi bưng mặt bị đánh,ngực đột nhiên có một phần nộ đề nén vô pháp thẳng lên,các người dựa vào cái gì đối với ta như vậy,dựa vào cái gì...Cho dù ta điên thật rồi,các người không có quyền lợi đối với ta như vậy...

Tôi điên rồi sao? Chính xác,tôi đã sớm điên rồi,tôi có thể không điên sao? Mặc kệ ta điên hay không

điên,các người không phải đều là xem ta như thế này sao? Ta chính là người điên...

“Đúng,tôi là điên rồi,tôi không chỉ muốn giết con của bà,tôi cũng muốn giết bà,tôi muốn đem các người toàn bộ giết sạch...”

Tôi miệng không chọn nói,nhào tới,dùng móng tay bén nhọn hướng mặt bà khoét,tôi vô pháp dẹp loạn lửa giận nội tâm,hay là đều không phải lửa giận,chỉ là tôi vô pháp nhịn lại,tôi muốn thương tổn,không chỉ là làm hại người khác,có lẽ cũng là làm hại chính mình.

“Mưa nhỏ...”

Ba ba kinh sợ mà gọi tôi,tôi nghe được,đối với người giả bộ không nghe được,tôi rống lên,có vô số hai tay đưa qua lại muốn đè tôi lại,tôi tránh,không,tôi không bao giờ...nữa muốn là một đứa nhỏ thông minh,cho dù tôi quái thai,nói nghe nữa,tôi vẫn chỉ là người điên,tôi đáng ghét ánh mắt chán ghét của mọi người,tôi cũng chán ghét ánh mắt lạnh lùng và đề phòng của mọi người,tôi chán ghét hơn bọn họ ở sau lưng tôi chỉ trò,tôi chán ghét hết thấy,tôi thống hận hết thấy...

Thế nhưng,tất cả mọi người đang cùng tôi đối kháng,đều ngăn tôi,đều nỗ lực bắt được tôi,cánh tay bị bắt được,chân bị đè xuống,bọn họ lực đạo thật lớn,đặt tại trên người tôi,mỗi một tác đầu khớp xương đều đang đau,có thể còn có cổ ý hoặc vô tình nắm tay dầm ở bụng của tôi...

Sau đó là ống tiêm lạnh như băng đâm vào trên cánh tay của tôi,kim tiêm bén nhọn,không chút lưu tình nào đâm qua da tôi,tôi giãy dụa trong quấy nhiễu,đau quá a,thực sự đau quá...

Tôi thực sự điên rồi,tôi cười,xem ra,là sự thật.

21. Chương 21

Mưa,anh nói không sai,chúng ta không có cơ hội,thật là một chút cơ hội cũng không có.

“Mưa nhỏ,còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Bàn tay ấm áp rộng thùng thình của ba ba ở trên mặt tôi nhẹ nhàng xoa.

Nước mắt tuột xuống,tôi khóc thút thít.Tôi còn trẻ,vì sao thế giới này đối với tôi không công bằng như thế?

“Xin lỗi,Mưa nhỏ,ba ba đối với con có lỗi.”

Ba ba thấy tôi khóc,tiều tụy mà uể oải trên mặt cũng lão lệ tung hoành.

Ba ba,ba cũng đang hối hận đi,hối hận lúc trước không nghe người nhà phảng kháng,cố ý muốn kết hôn với mẹ.Kỳ thực,ba ba,con và mẹ càng xin lỗi ba,khiến ba phải chính mình trơ mắt nhìn người yêu,từng người ở trước mặt ba phát điên,sau đó chết đi,loại đả kích này là chúng ta mang đến cho ba bất hạnh trầm trọng nhất.

“Ba ba,con muốn về nhà,con không muốn đợi ở trong bệnh viện.” Tôi lẳng lặng nói,trong lòng cũng bình tĩnh phảng phát cái gì cũng không có.

Trên mặt ba ba có một tia chần chờ,tôi biết ba sợ tôi lại phát bệnh.

“Chỉ một buổi tối,một buổi tối là đủ rồi.” Tôi cầu xin ba,tôi không muốn chết ở trong bệnh viện,tôi không muốn như mẹ như vậy điên cuồng từ tầng 6 nhảy xuống,nhân lúc lúc còn thanh tỉnh,đem tôi trở lại địa phương quen thuộc,trở lại trong lòng Mưa,anh đáp ứng cùng tôi chết,tôi cái gì đều từ bỏ,chỉ có anh,chỉ có anh...

Mưa,em mặc kệ anh là chân thật tồn tại,hay là căn bản chẳng bao giờ tồn tại qua,thế nhưng em cảm thấy thật cô đơn,em không biết mình bây giờ là thanh tỉnh hay còn là phát điên,nhưng trong ý thức của em có anh,em vẫn tiếp tục nhớ kỹ anh,nhớ kỹ cái ôm ấm áp của anh,nhớ kỹ anh nói nhỏ an ủi,nhớ kỹ anh đôi mắt đục ngầu điên cuồng.

Em từ trong ánh mắt anh thấy chính mình,cái kia chính mình điên cuồng,anh là để lại sợ hãi sâu nhất trong lòng em,cũng là khát vọng được yêu và quan tâm nhất trong lòng em.

Ba ba nắm thật chặt tay của tôi,ba nhìn tôi,không thôi nhìn tôi.

Ba ba,ba muốn tổng con đi đúng không,con ngày hôm qua nghe được ba thừa dịp thời gian con ngủ tới cạnh Cao viện trưởng tới thăm con thương lượng đem đưa con đi bệnh viện tâm thần,ba nghĩ đem con xem ra đúng không,thế nhưng,con không muốn đi,một ngày đi,con liền không bao giờ...nữa có khả năng thanh tỉnh,coi như là thành quỷ,con cũng muốn làm quỷ thanh tỉnh a,cho dù cho dù chỉ là thỉnh thoảng thanh tỉnh cũng tốt a...

“Van xin ba,ba ba,con biết con không có cơ hội,để con lần nữa nhìn lại căn phòng của con đi,lúc con còn tỉnh táo...”

“Ba ba đáp ứng con,ngoan,Mưa nhỏ,không cần lo lắng,ba ba nhất định sẽ chữa tốt cho con,con phải tin tưởng ba ba...”

Ba ba đem đầu chôn ở bàn tay của tôi,tôi cảm thấy ánh mắt ấm áp theo tay tôi chảy xuống đến trên chân trắng bệch.

“Ba ba,kỳ thực con không có bệnh,không có điên,thực sự,ba tin không?”

“Ba tin tưởng,ba tin tưởng,Mưa nhỏ là một đứa trẻ bình thường,Mưa nhỏ sẽ lại là một đứa trẻ bình thường nhất.”

Phải? Sợ rằng chỉ có giờ khắc này là bình thường đi.Tôi ngay cả trí nhớ của mình cũng không thể xác định được thật hay giả,tôi là thật bình thường sao? Thế nhưng,tôi thực sự cần khẳng định của người,cho dù là giả tạo,mặc dù tôi biết là giả tạo,hơn nữa vốn chính là giả tạo...Tôi là điên rồi.

Tôi lặng lẽ nở nụ cười,Mưa,anh nói rất đúng,chúng ta thực sự không có cơ hội.

22. Chương 22

Mưa nằm trong vũng máu,ánh mắt nhu tình của anh vẫn nhìn tôi,trong con mắt là hạnh phúc vĩnh hằng.

Tôi còn nhìn thấy từ bộ ngực anh vẫn chảy ra máu,nhiễm đỏ đường nhìn của tôi.

Mưa,em còn là hèn nhất,em vốn muốn chết trước mặt anh,cũng không cần chịu đựng thống khổ đi tới địa ngục,thế nhưng em sợ,em sợ đau nhức,cũng sợ chảy máu.

Sở dĩ em để cho anh chết trước.Anh nhất định nghĩ không ra sao,em luôn luôn hèn yếu,lại không chút lưu tình đem dao đâm về phía anh.

Tôi phun ra một ngụm máu.Tôi đã tan nát cõi lòng đi,tự tay giết chết người mình yêu.

Tôi vuốt ve gương mặt của anh,gương mặt gầy tái nhợt không có chút huyết sắc nào,trong ánh mắt hơi điên cuồng mà tràn ngập lửa tình,còn người nữa khéo mắt “thương tâm rơi lệ trĩ” hạ khêu gọi,đây hết thấy đều kết thúc,tôi không dám giết chính mình,sở dĩ tôi chỉ có giết chết anh,anh chết,tôi cũng khẳng định không sống nổi.

“Đừng khóc...” Mưa giơ lên bàn tay nhuộm máu,lưu luyến vuốt ve mặt của tôi,”Đây là một lần cuối cùng đi,từ nay về sau,em đừng bao giờ ... khóc nữa,thế giới này không tha cho chúng ta,nhưng chúng ta chính mình đây đó,vậy là chúng ta trọn đời ngăn ngừa,duy nhất có chính mình đi.”

“Mưa,xin lỗi...”

“Đừng nói được không,em không có đối với tôi không dậy nổi,chỉ ít chết không nhất thiết đều là một người...”

Mặt của Mưa dần dần thấy không rõ lắm, bên môi nhàn nhạt, dáng ưu thương tươi cười khắc ở mắt tôi, từ từ hình dáng người trên bàn sách kia từng chút trùng lên nhau.

Ở nơi nào đó, trong hình dáng nho nhỏ, một thiếu niên gầy yếu, tái nhợt, mở to cặp mắt đều không phải rất lớn, trong đó lại có chút hơi mang theo hai ánh mắt, đang ngượng ngùng cười, ngay cả khóe mắt hấn hạ một viên hắc trĩ nho nhỏ cũng mang theo xóa sạch không đi ngượng ngùng...

Tôi ngượng ngùng cười, chậm rãi nhắm mắt lại...

Mẹ, con tới.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-dien-cuong>